

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

Marec 2017

DRAGA BRALKA, DRAGI BRALEC.

Ko pogledam skozi okno pisarne, se srečam z meglenim dnevom, ljudje hodijo po pločnikih, zaviti v bunde, šale in kape, stopajo previdno, saj je narava poleg snežne odeje sedaj poskrbela še za ledeno preobleko. Skratka. En sam mračen dolgčas.

Ko pa pogledam otroške pesmi, zgodbe, risbe, ki so nastale v tem šolskem letu, ko vidim, kakšnih svetlih barv so besede, koliko mavričnih odtenkov je v njih, koliko različnih zgodb in izpovedi, ki nam na dlani predstavljajo otroško dušo, tedaj postane tudi svet ponovno barvit in lepši.

Veseli me, da nam je tudi letos še uspelo izdati novo številko našega literarnega glasila v tiskani obliki. Čeprav so nas preplavili računalniki, oblaki, twiterji in vse mogoče podobne oblike sporočanja in hrambe podatkov, osebno menim, da moramo skrbeti tudi za ohranjanje natisnjene besede in slikovnega materiala. Zase osebno vem, da z veseljem vzamem v roke tudi kakšen star album s fotografijami – še iz časov, ko smo dali vse fotografije natisniti in jih skrbno spravili v album. Danes se ljudje nenehno fotografiramo, slike ostajajo na telefonih in računalnikih, ko jih menjamo, se izgubijo, če res nismo skrbni pri arhiviranju. Prepričana sem, da bo marsikomu med tistimi, ki danes objavljate svoj prispevek v pričujočem glasilu, v veliko veselje, ko boste čez leta ponovno našli to glasilo, v njem prebrali svojo pesem, prispevek, občudovali svojo risbo in se spominjali časov, ko je delo nastalo.

Zahvaljujem se vsem avtoricam in avtorjem prispevkov, učiteljicam, ki ste učence pri tem vodile, seveda pa največja zahvala velja glavnemu uredniku, gospodu Davidu Bedraču, in njegovi pomočnici, gospe Editi Čelofiga, za oblikovanje še ene lepe, čarobne zgodbe.

(4. februar 2017)

Tatjana Vaupotič Zemljič,
ravnateljica

Danaja Ficjan, 8. b

HANS IN DANICA

HANS: (posmehljivo) Pozdravljena, Dani!

DANICA: (jezno) Prenehaj me tako imenovati, saj zveni, kot da sem moški.

HANS: Prenehal bom v zameno za ples na valeti.

DANICA: To pa ne bo šlo, dragec, saj sem dogovorjena z Robertom.

HANS: Moj najboljši prijatelj te je povabil na ples??

DANICA: Mislila sem, da sta se tako dogovorila. Robert je rekel, da si o tem obveščen.

HANS: Ta izdajalski »prijatelj«!

DANICA: (zaskrbljeno) Oh, nisem vedela, da ne veš.

HANS: Ja ...

DANICA: Nisem si mislila, da je Robert takšen otročiček. Razmišljam, da bi se odzvala na to tvojo pobudo o valeti.

HANS: (vznemirjeno) Misliš resno?

DANICA: Premišljujem ... Pa boš me po plesu peljal na eno pijačko?

HANS: Vse zate. Po tebi hrepenim že od 7. razreda.

DANICA: Potem pa sva dogovorjena. Robertu pa bom povedala svoje!

HANS: Hvala ti, lepotička! (pomežikne) Lepo se imej.

DANICA: (zardeva) Hvala, ti tudi.

Rebeka Orešek in Petra Čačić, 8. a

FRANC IN JANEZ

Janez: Zdravo, Franc!

Franc: Dober dan, Janez!

Janez: Si že pogledal oddajo Slovenija ima talent.

Franc: Ne, ker je za en drek! Jaz raje gledam Kmetija nov začetek.

Janez: To pa se motiš, Franček!

Franc: Meni je Kmetija super, ker se veliko kregajo.

Janez: Ja, ampak na talentih lahko vidiš marsikaj.

Franc: Ampak pri kmetiji se lahko naučiš kakšnih kmečkih del.

Janez: No, mogoče pa bi lahko pogledal kakšno oddajo, čeprav so talenti boljši.

Franc: A res, zakaj?

Janez: Ker če so nastopi dobri, uživaš, če pa so zanič, pa se smejiš.

Franc: Mogoče pa bom pogledal te talente. Še prej pa pojdiva na kozarček piva.

Franc: Potem pa pojdiva.

Anton Anželj in Nik Kaisersberger, 8. c

JANKO IN BRANKO

(v pogovornem jeziku)

JANKO: Dober den, gospod Branko!

BRANKO: Dober dan! Kako vam lahko pomagam?

JANKO: Prišel sem na ogled avtomobilčka za mojo ženo. Kaj priporočate?

BRANKO: Ženske imajo po večini najraje avtomobile znamke Porsche.

JANKO: A?

BRANKO: Kar za mano gospod!

JANKO: »Vau«, lep avto. Katero barvo za avtomobile imajo ženske najraje?

BRANKO: Definitivno pinki!

JANKO: Hvala za nasvet, ampak koliko dinarčkov bi me stal tak avto?

BRANKO: Natanko 120000000\$.

JANKO: Kaj!? Tako poceni???

BRANKO: Hja, gospod za nekatere poceni, za nekatere pa zelo drago. Zelo odvisno.

JANKO: Kar takoj ga bom vzel. Ga imate na zalogi?

BRANKO: Ne, lahko pa ga rezervirate.

JANKO: Dobro ga bom pa rezerviral.

BRANKO: Hvala za nakup in zaželite srečno vožnjo vaši ženi v novem poršejčku.

JANKO: Hvala, bom. Nasvidenje!

BRANKO: Srečno, pa ne za večno!

Žiga Vaupotič, 8. b

KAKO JE NASTALA MAVRICA

Vsi jo poznamo. Je zelo veličastna, barve pa so imenitne, da ti še tako deževen dan polepšajo. Pa si se kdaj vprašal, kako je sploh nastala? No, ti pa jaz povem. Tam za oblačno goro, notri v njenih ostrih zarezah Vilindol stoji. Notri pa sedem vil ...

Ravno so barvale njihov nov ljubi domek.

Pa vila Iskra vpraša »S čim pa bomo našo hiško barvale?«

Vse se začudijo, ker o tem še niso razmišljale. Pa se vila Nika spomni: »Pa kaj nima tisti škrtar barv?« Vile ji prikimajo.

Pa Lučka reče: »Samo pogledjte, pozno je že, do mraka ne bomo nazaj.«

Pa se vseeno na koncu odpravijo. Potovale so dobro uro, ko so prišle do votline. Škrta so prosile za barvo, ta jim jo takoj dal, saj je je imel preveč. Vile so se lotile barvanja in ker so bile tako zavzete in v delo zatopljene, so se zaletete druga v drugo in barve so se razlile po nebu. Na srečo je barve ostalo še dovolj, da so hiško dokončale.

Vedi, da se vedno, ko nastane mavrica, vile zaletijo skupaj.

Ela Černila in Ela Šemrl, 7. a

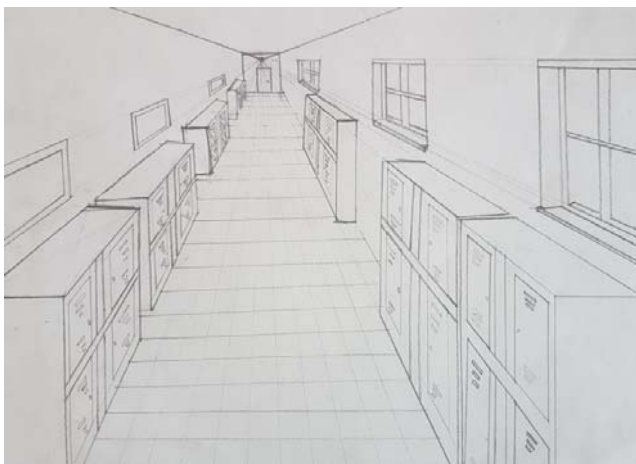
JEZERO LJUDSKEGA VRTA

Nekoč, predavnimi časi je živila manjša skupina velikanov. Ko so dopolnili štirinajsto leto so končno izpolnili željo svojih staršev in se odpravili od doma za cela dva dni. Odšli so taborit na parcelo starih staršev. Ta parcela bi se dandanes nahajala, kjer je ribnik, prej pa je bila (za njih) manjša vdolbina v zemlji.

Vse je potekalo kot načrtovano vse do zadnjega jutra. Njihov taborni ogenj (ki se je nahajal v tisti vdolbini) se je naenkrat začel širiti in hitro so ga polili z vso vodo, kar so je imeli, da je nastala luža z otočkom pepela na sredini.

In tako še dandanes najdemo to »lužo z otočkom« ob naši šoli ...

Aljaž Ajdič in Vasja Koren, 7. b

Tilen Brus, 9. b

PRAVLJICA O PETIH METULJIH

To je pravljica o petih metuljih. Ime jim je bilo: Mirko, Mihko, Mingo, Micko in Mlinko.

Radi so imeli travnate bilke. Večkrat so pohajali k njim. A ti metulji so bili posebne vrste, saj so imeli prozorna krila. Nisi jih videl, ko so letali po zraku. Nekega dne so odleteli k travnim bilkam, ki so stanovale na travi, pri bližnjem travniku. Bile so zelo presenečene, saj so se pravkar odpravljale k metuljem. Pogostile so jih. Dale so jim travni prigrizek in travniški sok.

Ena od bilk, po imenu Lirka, je poklicala vaški ansambel, saj je imela bilka Lihka rojstni dan. Prišli so in godli do ranih jutranjih ur. Sosedne bilke in sosedi metulji so slišali žur, zato so se tudi oni prišli zabavat.

In tako je bilo. Gremo pogledat, če še sedaj godejo.

Nuša Krapša, 6. b

O TREH PIŠČANCIH

Nekoč, nekdanj je na prazni kmetiji, kjer ni bilo niti ene živali, živela kokoš, ki je izvalila tri čisto navadna jajca, ki niso bila nič posebnega. Prvo je bilo oranžno, drugo je bilo oranžno in tretje prav tako. Prvo je bilo res zelo veliko, drugo še večje, tretje, največje, pa je bilo nekoliko manjše.

Počasi so bila jajca pripravljena, da se iz njih izvalijo piščanci. Prvi dve jajci sta se valili počasi, tretje pa ne ravno hitro. Najprej se je izvalilo piščice, nato in iz tretjega ... izvalil se je le piščanček. Prvi je bil rumen, drugi rumen in tretji je bil ... rumen !

Nekega dne pa so se izgubili. Prvega niso nikoli več videli in še dobro, da so ga vsaj opazili. O drugem ni bilo več sledu, razen

ogromnih globokih stopinj, ki niso bile plitke. Tretji je umrl in je bil ravno v lunaparku. V lunaparku se je vozil na adrenalinskem in izredno hitrem, ne premikajočem se vlakcu. Piščanci so se sicer že dolgo iskali. Nato je ta prvi le našel ta drugega, čeprav ta drugi trdi, da je našel prvega.

Le kdo ima prav? Tretjemu pa je uspelo najti samega sebe, kmalu zatem pa tudi druga dva brata, čeprav trdita, da sta onadva našla njega.

Le kdo ima prav? Pa saj ni tako pomembno. Pomembno je le, da so se končno našli in se zdaj skupaj zabavajo.

Sandro Čeh in Aljaž Habjanec, 6. b

URŠKA SE MAŠČUJE

(odlomek)

Na dan, ko je Urška odplesala ples s povodnim možem, so ljudje mislili, da je izginila. Vendar temu ni bilo tako ...

Dan pred plesom s povodnim možem se je Urška pripravljala na ples. Vedela je, da bo tam veliko deklet, ki bodo lepo oblečene, vendar ona je hotela biti najlepša.

Naslednji dan se je Urška odpravljala na ples. Vedela je, da ne bo plesala, saj ples ni zanjo. Na trg je prišla le, da bi pokazala svojo obleko. Vendar je za mizo zagledala prav takšnega plesalca, kot si ga je želela. Vanj je zaljubljeno gledala, da bi jo le povabil na ples. Mladenič je pristopil. Začela sta plesati in kar naenkrat so se nad njima začeli zbirati črni oblaki. Vrtela sta se proti Ljubljani. Urško je postajalo strah in kar naenkrat se je znašla v reki.

Ni vedela, kako in zakaj. Hotela se je rešiti, ampak zmanjkovalo ji je zraka. Zagledala je že svetlobo na koncu tunela, ko je kar naenkrat le prišla do diha. Sprva je mislila, da ima srečo. Odsšla je domov, hodila je po cesti a noben je ni niti opazil. Ko je prišla domov, je videla, da njena mati joče. Vprašala jo je, zakaj joče. Urškina mama jo je slišala in videla, vendar je menila, da ima privide. Kasneje pa je ugotovila, da je res ona. Urška je odšla v svojo sobo in zaradi utrujenosti zaspala.

Naslednje jutro se je zbudila in imela slab občutek. Pogledala se je v ogledalo in bilo je videti kot čarovnica; kasneje je prišla v njeno sobo mama. Urška se je kar naenkrat začela vesti nenormalno. Zgrabila je nož, ki ga je imela v nočni omarici in jo hotela ubiti. Vendar je njena ljubezen do nje željo po umoru premagala. Ugotovila je, da se vede nenavadno. Vsakogar, ki ga je srečala, se mu je hotela maščevati, vendar ni vedela zakaj.

Kasneje je na svoji nogi opazila ugriz. Ni vedela, od kod se je znašel. Premišljevala je, od kod je ta ugriz in se spomnila trenutka, ko jo je pod vodo ugriznila neka čudna stvar. Bil je povodni mož. Kar naenkrat pa je ta spomin izginil. Spraševala se je, če jo je ugriznil on ali ne. Vendar to ni bil le navaden ugriz. S tem je v Urško izlil strup, da je bila do vsakega človeka nesramna in se mu je hotela maščevati.

Zvečerilo se je in Urška ni in ni mogla zaspati. Kar naenkrat se je začela oblačiti. Oblekla se je v črno majico in hlače, na glavo pa si je nadela črno kapo. Neopazno se je izmuznila iz hiše. Hotela se je maščevati vsem svojim prijateljicam, ki so kar pozabile nanjo in odšle na ples. Prišla je do trga in videla, kako se njene prijateljice zabavajo, zgrabilo jo je ljubosumje. Počakala je, da se je ples končal in so odšle njene prijateljice domov. Ko se je ples končal, je Urška sledila eni izmed svojih prijateljic. Ta je imela občutek, da jo nekdo zasleduje. Urška jo je porinila, prijateljica je padla in si zlomila roko. Vendar se njeno maščevanje še ni končalo ...

Nina Krajnc, 8. b

Tara Ciglar, 8. b

SONET DRAVI

Čemu ti, lepa Drava,
tako lepo mi žuboriš.
Zasenči te ne Sava,
na veke ti živiš.

Tvoje žuborenje
vse živce mi bo spilo.
Tvoje šumenje
vse misli mi stopilo.

Nekoč vsa čista, mlada,
so ljudje te spoštovali,
danes odpadke v tebe
bi vsi kar metali.

Oh, ta vonj,
kar nosnice mi bo razbilo.
Vse iz mene se
v tebe bo izlilo.

Vito Levstik in
Jure Kramberger, 9. c

JAZ IN MOJ RAZRED

V drugem razredu se imamo lepo. Učimo se brati, pisati in računati. Rada bi se naučila veliko novih stvari, saj se zelo rada učim. Imam zelo dobro prijateljico z imenom Zala. Zelo rada se z njo igram in učim. Moja učiteljica je stroga. Včasih ji kaj ušpičimo, vendar se ne jezi preveč. Sošolci in sošolke imamo različne interese, zato se tudi občasno skregamo. Moj razred je super, saj se imamo radi in si pomagamo.

Hana Horvat, 2. b

PREKRASNA DRAVA

Prekrasna si, bistra hči planin,
prekrasno onesnažena,
prekrasno blažena med nami si,
prekrasna, kakor mi vsi.
Preprosto, prekrasna si!

Veselo iz daljav pridrviš,
veselo, kakor ti želiš.
Veselje tvoja je radost
in tudi mladost ti ni kos.
Preprosto, vesela si!

Minea Malek in Katarina Šamperl, 9. a

DRAVI

V gorah visokih ti izviraš,
skoz Tirolsko se v Italijo prebijaš.
Čista v Slovenijo pridereš,
a od razočaranja se "dereš".

V umazaniji naši se utapljaš,
ti kričiš, ti trpiš,
v solzah svojih nas utapljaš
od grozote te mižiš.

Laura Simonič in Lara Jurovič, 9. b

MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

To je Gaia. V kinu sva si ogledali risanko. Tudi drugače sva veliko skupaj. Najraje se igrava dedektivov. Ena izmed naju igra dedektiva, druga dedektivko in rešujeva težke primere. Rešili sva mojo psičko s strehe hiške, mamico pa pred lopovi. Pri meni velikokrat gledava risanke. V šoli si pomagava, prav tako greva skupaj domov. Sva zelo dobri prijateljici in se tudi veliko smejiva.

Lija Fideršek, 2. b

Tamara Arnuš, 3. b

Blaž Filipič Mernik, 3. a

MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Moj najboljši prijatelj je Nik. Ima modre oči in rjave lase. Nik je močen in večji kot jaz. Star je sedem let. Nik me velikokrat obišče. Igrava se z Lego kockami, gledava televizijo in kartava. Kadar sva zunaj, se voziva s kolesom. Tudi jaz grem včasih njemu. Najraje se igrava skrivalnice. Moj prijatelj je do mene prijazen in se nikoli ne zlaže.

Alexander Gabriel Krause, 2. b

MOJ RAZRED

Moja šola se imenuje Ljudski vrt Ptuj. Imam prijateljico Lano, ki prav tako obiskuje drugi razred. Z njo se najraje igram, saj je do mene vedno prijazna. Tudi Kiara je moja prijateljica. Pri pouku poslušam učiteljico Susano, ki se z nami rada »poheca«, včasih pa je tudi huda. V šoli je »fajn«. Vsak dan je nekaj novega.

Tiara Ivnik Klemenčič, 2. b

V ŠOLI

V šoli je lepo in počutim se dobro. Imam prijatelje in prijateljice. Obiskujemo drugi razred. V šoli imamo knjige za slovenščino, matematiko, angleščino in še veliko več. Pri pouku beremo in pišemo, zdaj že s pisanimi črkami. Včasih smo poredni in učiteljica je najboljša.

Luka Kekec, 2. b

Manja Dokl, 8. a

PINCETA MARJETA

Nekega lepega dne sem se sprehajal po robu ceste. Na črnem betonu se je nekaj zableščalo. Zanimalo me je, kaj. Bila je pinceta.

Mami sem sporočil, da sem našel tisto pinceto, ki jo je prejšnji dan izgubila. Spomnil sem se, da je rekla, da bo, kdor jo najde, nagrajen. Ko sem prišel domov, me je vprašala, kje sem jo našel. Pripravil sem se za trening in se s svojim kolesom odpeljal nanj. Takrat pa je mamina pinceta poskočila. Vprašala me je, zakaj jo ignoriram. Odgovoril sem ji, da ni nič rekla, takrat pa je začela hlipati ...

Po treningu sem odšel domov, izročil pinceto mami in ji povedal celo zgodbo. Seveda mi ni verjela.

Aljaž Kelc, 7. a

DRAVI

Krasnà si, bistra Drava,
v svojem majcenem izviru,
kjer prozorna si plitvina,
modra tvoja je gladina,
kjer nebo odsev svoj kaže,
ampak dobro veš, da laže,
da ta potok spremeni se,
in dereči tok postane,
in si več prostora vzame,
kjer potem široka Drava,
tečeš leno kakor Sava,
nič več lepa in poskočna,
ampak lena in nemočna.

Al' ko dežna kaplja pade,
in naredi tebe motno,
barvo blatno in sramotno,
zakaj ti, Drava dušo vzame?
Vem da nisi sama kriva,
da pač nisi tak' iskriva
kot Gregorčičeva Soča,
bistra hči planin pojoča.
No, pa saj si lepa reka!
Kaj brzic bi in kaj tèka,
saj na soncu si še plava,
krasnà si, reka Drava!

Vida Glatz, 9. c

PETEK 13

ZDRAVO. SEM ZALA, STARA SEM 13 LET IN SEM POVSEM OBIČAJNA NAJSTNICA. HODIM V OSNOVNO ŠOLO IN ŽIVIM DOMA S STARŠI TER STAREJŠO SESTRO. TRENIRAM GIMNASTIKO, DRUGAČE PA V PROSTEM ČASU RADA SLIKAM IN RIŠEM. KOT VEČINA TUDI JAZ SOVRAŽIM ŠOLO. ČE SI MOJIH LET, VEŠ, O ČEM GOVORIM. NO, SICER PA TUDI NI VSE TAKO SLABO. RADA IMAM ODMORE IN DOLGE POGOVORE S SOŠOLKAMI. RADE GOVORIMO O OBLAČILIH, ČEVLJIH, SLIKANJU, DOGODKIH, KI SO SE NAM ZGODILI MED VIKENDOM ITD.

PREJŠNJI TEDEN SO BILE PUNCE NEKAM ČUDNE. BILE SO TAKO PRESTRAŠENE IN TIHE. NJIHOVO OBNAŠANJE MI NI BILO NITI MALO VŠEČ. VPRAŠALA SEM JIH, KAJ JE NAROBE, PA NISO NIČ REKLE, LE POKAZALE SO NA REVIJO IN REKLE: »NA TISTI MIZI« ...

PRIJELA SEM REVIJO IN PREBRALA VELIK TEMNORDEČ, S KREPKIMI ČRKAMI NAPISAN NASLOV: PETEK 13. MALO SEM POMISLILA IN UGOTOVILA, DA JE DANES ČETRTEK 12. VSE MI JE POSTALO JASNO. RAZUMELA SEM, ZAKAJ SO BILE VSE TAKO ČUDNE IN KAJ JE BILO NAROBE. ZAČELA SEM SE SMEJATI. NISEM MOGLA VERJETI, DA SO TAKO VRAŽEVERNE, SAJ SAMA NISEM BILA NITI MALO. NO, VSAJ TAKRAT ŠE NISEM BILA ...

VES DAN SEM SE JIM SMEJALA IN SE IZ NJIH NORČEVALA. PO ŠOLI SEM POISKALA SVOJE KOLO IN ODŠLA DOMOV. DAN JE HITRO MINIL. ZJUTRAJ SEM SE ODPRAVILA V ŠOLO. VSO POT SEM MISLILA NA SOŠOLKE IN NA TO, DA JE DANES PETEK 13. PRIŠLA SEM. SOŠOLKE SO BILE ŠE ZMERAJ JEZNE, SICER PA JE POUK HITRO MINIL. DAN JE BIL TAKO ČUDEN, VREME PA ZELO TEMAČNO IN MEGLENO. MORAM PRIZNATI, BILO JE KAR MALO GROZNO. PRIŠLA SEM DOMOV IN SI POGRELA KOSILO. GLEDALA SEM TELEVIZIJO, KO SE JE TA KAR NAENKRAT UGASNILA. VSE JE POSTALO TIHO, VRATA SO ZAŠKRIPALA. V HIŠI JE NASTAL PREPIH, PAPIRJE JE NOSILO NAKOLI. OD STRAHU SEM POSTALA VSA BLEDA. ODŠLA SEM V KUHINJO IN NA TLEH ZAGLEDALA KRI, NATO PA BUMMMMM! IN VRATA SO ZALOPUTNILA, JAZ PA NA VSO MOČ ZAKRIČALA.

KAJ SE JE ZGODILO TISTEGA DNE, NIKOLI NE BOM VEDELA. NE BOM VEDELA, ALI JE BILA VSE SAMO ZELO SLABA ŠALA ALI PA RESNIČNA GROZLJIVKA. ZAGOTOVO PA VEM TO, DA SE IZ VRAŽEVERJA IN PREDVSEM IZ DNEVA, KOT JE BIL TA, NE BOM VEČ NIKDAR NORČEVALA ALI PA SMEJALA.

Eva Žlahtič, 7. a

POŠASTI POD POSTELJO

Nekje, v daljni Braziliji, živi deček po imenu Tom. Star je deset let. Zelo je sramežljiv in nima veliko prijateljev. Najraje sedi v svoji sobi in se igra s svojimi igračami.

Tom se boji veliko stvari. S tem ga zmerjajo tudi sošolci. Kako bi se počutili vi? Z leti je zaradi sošolcev premagal veliko strahov. A enega strahu ne more premagati ...

Čeprav se rad igra s svojimi igračami, se jih na smrt boji. Misli, da se ponoči spremenijo v ljudožerske pošasti. Vsako noč spi s prižgano lučjo, na nočni omarici. Pod njegovo posteljo leži veliko igrač in tja si ne upa pogledati. Velikokrat si je zadal cilj, da bi ta strah premagal, a vselej mu je spodletelo.

Tako je bilo vse do neke mrzle noči v septembru. Odločil se je, da ga nihče več ne bo zmerjal in klical »mevža«. Skočil je iz postelje, pogledal pod njo in opazil veliko igrač. Toda to niso bile navadne igrače. Te igrače so bile nekaj posebnega. Bile so žive. Igrale so šah, se kartale in se lovile. Pošasti so ga zagledale, zakričale in se v hipu skrile.

»Nič vam nočem,« je dejal Tom. »Igral bi se z vami.«

Pošasti so sčasoma začele prihajati k Tomu. Tom je bil radoveden in jim je zastavljal vprašanja, vse dokler se ni zbudil.

Takrat je ugotovil, da je sanjal. Pošasti, ki so pod posteljo, niso resnične. In tako je brez strahu živel dalje.

Bono Bezjak, 7. a

Vida Glatz, 9. c

STRAŠLJIVO PRESENEČENJE!

Bil je večer na moj rojstni dan, ko sem z mojo mamo gledala televizijo. Bil je zanimiv film, zato sem želela jesti pokovko. Ko sem odšla v kuhinjo, sem slišala čuden zvok iz kleti. Zanimalo me je, kaj je. Ko sem naredila korak, je mama zakričala iz dnevne sobe: »Prinesi kokice. Pa čim prej, začel se je zanimiv del ...« Naenkrat je vse utihnilo. Tudi televizija je ugasnila.

»Mami?« sem vprašala.

Vse je bilo tiho. Ko sem odšla v dnevno sobo, ni bilo nikogar. Tako me je bilo strah, da sem poklicala prijateljico. A se ni oglasila. Poskušala sem vklopiti televizijo. Tistega filma več ni bilo, pa se je začel pred 20 minutami. Čudno, sem pomislila.

Spet sem zaslišala zvok iz kleti. Strah me je bilo. In ko sem hotela iti v sobo, je

zazvonil telefon. Ustrašila sem se in šla v sobo ter se pokrila z odejo. Takrat se je prižgala luč v moji sobi. Bila je moja mama in me vprašala: »Zakaj se skrivaš? Zakaj nisi dvignila telefona? Teta je klicala.«

»Mami, kam si naenkrat odšla!? Kar naenkrat si izginila, ustrašila sem se.«

»To pa je zato, ker preveč bereš grozljivke. Pridi dol.«

Tako sem prišla dol in zavonjala nekaj zažganega. JOJ, moje kokice! Svoje kokice sem vzela in odšla v dnevno sobo. Kar naenkrat je zmanjkalo elektrike. Mame spet ni bilo nikjer. Tokrat sem šla v klet pogledat, kaj se dogaja. Odprla sem vrata in vsi so zavpili: VSE NAJBOLJŠE!

Nina Repič, 7. a

KARIM

Karim je tistega nedeljskega večera težko zaspal, saj je težko pričakoval ponedeljkovo jutro. Za pakistanske otroke se namreč začne šolsko leto. Karim je prejšnji mesec dopolnil sedem let, kar pomeni, da bi moral jutri prvič stopiti čez šolski prag.

Čeprav je bila ura že ob 8h, torej trda tema, ni mogel sprostiti svojih misli in zaspati. Luči ni mogel prižgati, da bi se vsaj z nečim zamotil, saj njegova družina v njihovi revni hiški ni imela elektrike. Vse je bilo mirno v njihovem naselju, v predmestju velikega mesta. Karim je slišal le živžiganje močnega vetra, ki je pihal tisti večer. Zazeblo ga je, zato se je močno zakopal v svojo odejo. Ni vedel, ali drgeta od mraza ali od vznemirjenja, da bo moral v šolo. Kdo bo njegova učiteljica ali morebiti učitelj, ali bo v šoli poznal koga, kaj vse tam počnejo? A kljub vznemirjenju se je šole nekako veselil. Rad bi se naučil pisati in brati, računati, skratka postati učen človek, mogoče nekoč imeniten gospod, kakor je tisti na koncu naselja, ki živi v veliki beli hiši z velikimi

okni, obdani z zelenim vrtom in prelepo belo ograjo. Baje, da je zdravnik, pomemben človek. Tudi Karim je potihoma sanjal o tem, da bi bil mogoče zdravnik. Ali pa pilot. Vendar ne bi letel s tistimi glasnimi majhnimi letali, ki včasih preletavajo njegovo mesto. Oče mu je povedal, da so to vojaška letala, ki letajo na bližnja mejna območja, kjer potekajo spopadi. Karim bi letel z velikimi letali, ki vozijo potnike. Ja letel bi, letel, letel ...

... ko je tako zajadral v oblake v svojih mislih, je hkrati zajadral v sanje, končno mu je uspelo zaspati. Veter pa se je počasi umirjal, veliko mesto se je potuhnilo v spanec in počivalo pred novim dnem, ki je čakal to staro mesto. Mesto, ki je preživelo že veliko zgodb, polnih vzponov in padcev.

»Mama, mama, poglej, sam sem se uredil! Karim je z velikim pričakovanjem pritekel do mame, ki je v kadi prala perilo. »Umil sem se in oblekel čiste hlače in srajco, ki mi jo je podaril stric Abdul! In sandale sem si očistil. Pridi, greva zdaj v šolo!«

Mama je narahlo dvignila glavo, a mu ni mogla pogledati v oči. Bolečina v njenem srcu je bila prevelika. »Kaj je mama? Ne bodi žalostna, saj bom hitro doma iz šole! Sosedov Amon pride domov po navadi že opoldne!«

Mama je zajokala. A ni mogla spraviti besede iz sebe. »Karim!« se je oglasil znan globoki glas. Bil je njegov oče. »Obleci to!« Oče mu je v roke potisnil staro trenirko, nekoč sicer všečno oblačilo z napisom »REAL MADRID FC«, a sedaj že močno zdelano in strgano. »In preobuj se!« ga je prebodel njegov oster glas.

»Ampak jaz moram v šolo, danes je vendar prvi šolski dan!?!« se je začudil Karim.

»Žal boš moral z mano na gradbišče. Ne moremo si privoščiti šolnine. Niti za knjige nimamo. Mama ne ve, kaj naj da v lonec. Če mi prideš pomagat izdelovat opeko, bomo morda uspeli zaslužiti vsaj za vrečo žita.«

Karim je spet začutil tisti ledeni veter, ki mu je kar naenkrat zamrznil misli in ga zabodel v srce. Kot da je vse postalo sivo in temno. Oblekel je trenirko, obul stare ponošene čevlje in poljubil mamo. Vedel je, kako ji je hudo. Tudi očetu je bilo, čeprav tega ni pokazal. Mogoče je v tistem trenutku še največji žarek upanja imel Karim, ki mu to mrzlo jutro ni moglo uničiti sanj.

Vse leto je pridno pomagal očetu, imeli so dovolj denarja za hrano, kaj drugega si niso mogli privoščiti. Vse do dne, ko je Karim med blatom, ki ga je kopal za opeko opazil nekaj svetlečega ...

BOLEZEN

Bolezen preslepi
usta, nos ali oči.

Bolezen pleše sem ter tja,
te po trebuščku žgečka
in po grla praska.

Bolezen potrebuje čas,
da se razvije, konča.
Zares težko ji je priti do dna.
Bolezen te stane neprespane noči,

koncentracije ter izgube moči.

Na koncu ostane sama s tabo,
s to ubogo paro.
Te mori in v posteljo tišči,
dokler ne pride tisti dan,
ko mora k drugemu na plan.

Iva Vidovič, 8. a

POVEJ MI Z ROŽO

(odlomek)

AJDA: Dežuje. Spet ne bomo mogli iti na vrt, niti v gozd.

MARKO: Kaj bomo delali pri krožku danes?

ELA: V učilnici pa res ne moremo spoznavati žive narave.

ENKELEDA: Ali pa lahko.

MARCEL: Že vem. Knjiga na učiteljičini mizi, polna slik pisanih rož in malo besedila.

AJDA: To je kot naročeno za ta puščobni dan.

LUKA: Pa pogledjmo.

MARKO: Tega že ne bom bral, nekaj v tujem jeziku.

ŠPELČKA: Pa saj tudi v slovenščini piše.

ANEJ: Kaj? Ljubezensko pismo ...

LUKA: Pa skrivna ljubezen ... , ponos, moč in zdravje, popolna si ...

MARKO: MARCEL: Pa to ni za fante.

MAŠA: Čakaj, čakaj, to pa bi bilo vredno proučiti.

ŠPELČI: Pogledj, kaj tu piše, Viktorijanski slovar rož.

MARKO: Slovar vem, kaj je. Za slovar rož pa še nisem slišal.

ŠPELČI: V 19. stoletju (saj veš, 1801 naprej) so z rožami izražali čustva: ljubezen, predanost, strast, pa tudi žalost, osamljenost, nezaupanje

AJDA: Vsaka roža ima svoj pomen.

TJAŠA: Če dva razumeta govorico rož, se tako lahko skrivno sporazumevata.

LUKA: Tudi v primeru, če kdo težko navezuje stike, lahko to naredi s pomočjo rože.

ELA: Še več, to lahko postane poslanstvo. Ljudem lahko pomagaš tako, da za njih izbereš ustrezne rože.

MAŠA: Rože lahko imajo neprecenljivo moč.

TJAŠA: In takrat, v 19. stoletju, so morali moški biti zelo previdni pri izbiri rož.

ENKELEDA: Seveda, saj so mladenke razvozlavale skrito sporočilo.

ŠPELČKA: En sam cvet je lahko spremenil vse.

ANEJ: Marcel, Luka ali imata telefon? Gremo igrice.

AJDA: Fantje, že vem, kaj se bomo šli.

ŠPELČI: S cvetjem torej lahko vsakdo izrazi svoja čustva ter tudi tisto, česar si ne upa izreči.

AJDA: Besede morajo iti skozi glavo, dišeče, izbrane cvetlice, podarjene v iskrivem slogu, pa pridejo naravnost iz srca.

ELA: In imajo tako močno sporočilnost, kot dobra zgodba.

FANTJE: Ajda, kaj bi se šli?

AJDA: Pojdimo v cvetličarno in izberimo rože s sporočilom za ... za nekoga pač.

VSI: Kako pa bomo vedeli?

AJDA: Slovar!

MARCEL: Ponosen sem na mamico, izbral ji bom amarilis.

AJDA: Forzicija za Špelči, saj nekaj pričakuje.

ŠPELČI: Ajdi dajem primulo, saj je tako samozavestna.

MAŠA: Trobentica za mojo babico, ker mi rada pripoveduje o otroštvu.

LUKA: Rad bi ji podaril bel nagelj, saj je tako prijazna in ljubka...

VSI: Komu? Komu? Komu?

MARKO: Mimoza in beli tulipan, saj je rahločutna in jo imam rad.

ŠPELČI: Poglejte, kaj sem našla. Mah, materinska ljubezen.

AJDA: A veste, da mah raste brez korenin, tako kot mamina ljubezen vzklije iz nič.

MARKO: V slovarju niso samo rože. Tudi drevesa imajo pomen.

LUKA: S katerega drevesa si pa ti padel?

MARCEL: Ah, Luka, to je že drugi projekt.

AJDA: Jaz sem našla lesko – sprava. Zdaj vem, kaj bom podarila sestri, ko sva skregani.

MAŠA: Ali lipa.

TJAŠA: Lipa je simbol slovenstva.

ŠPELČKA: Tukaj ima še drugi pomen.

MARKO: Lipa pomeni zakonsko ljubezen. To pa je že preveč odraslo za nas.

SNEŽINKA

Nekega lepega dne,
kadar zjutraj se vsi zbude,
zima se prične.
Kje si, kje si, snežinka bela,
kdaj boš prvič po zraku priletela.

Ko padaš, se mi zdi,
da znotraj mene nekaj čudnega se godi,
veselje me preplavi.

Gledam te, kako veselo k zemlji hitiš,
vendar se na to spomnim,
da sanjam,
kadar se zbudim, nič več snega ni.

Anej Kirbiš, 5. a

TOPLO IN MRZLO

Snegec beli zunaj pada,
snežni vihar napada.
Zunaj je hudo mrzlo,
znotraj pa prijetno toplo.
Zunaj led,
znotraj med,
zunaj mrzel sneg razpada,
ko znotraj diši vroča čokolada.

Znotraj ogenj lepo gori,
ko se zunaj sneg lovi.
Ko ogenj pogori,
se zunaj sneg le umiri.

Zunaj mrzlo je zelo,
ko znotraj toplo je, lepo.

Aljaž Lah, 5. a

MIŠKA MIMI IŠČE SLUŽBO

Miška Mimi se odloči, da si bo poiskala službo. Najprej želi postati pevka, ker pa ne zna peti, je odpuščena. Potem dela kot frizerka, a zamenja vse šampone in je odpuščena. Nato postane zdravnica. Njeni bolniki se začnejo pritoževati, da čakajo predolgo. Potem se Mimi spomni, da ima dedka, ki prodaja na tržnici. Vpraša ga, če si lahko izposodi nekaj njegovih jabolk, pomaranč, jagod, grozdja in še drugega sadja. Iz tega sadja je naredila različne sokove. Njeno podjetje je raslo. Miška Mimi sedaj dela to, kar ji je všeč. To je pridobila s pomočjo tistih, ki jih ima rada.

Manca Bauman, 3. c

PIKI

Nekoč je živel Piki, ki je imel ljubko ženo. Nekega dne je ni našel. Bil je zelo žalosten. Vsepovsod jo je iskal. Odšel je od doma, vendar je ni našel. Ljubka žena se je vrnila domov, a moža nikjer. Zaskrbljena ga je klicala. Piki jo je slišal in ves srečen stekel k njej. Od takrat se nista več ločila.

Klara Kumer, 3. c

SKRIVNI DNEVNIK MARTINE IN NUŠE

(narečni in slengovski jezik z načrtnimi napakami)

Sreda, 24. 7. 2016

Po šoli sma se dobile pred hišo s pecikli, da bi se furale okoli. Ko sma se prifurale do hriba, ki je pelau do šume pa sma se hotle fotkat je Nuša zletela s pecikla na travo. jaz pa sem stopla na drek, ki je bil polek Nušinega pecikla. TO JE BIL NAJBOL BED DAN EVER!!!

Četrtek, 25. 7. 2016

Danes sma šle v kino glejat neko Alico iz ogledala. Šle sma peš ker naju ta stari niso hotli pelat. Glih je špilo Real Madrid proti Atletiko Madrid in vsepofsot je blo puno ludi. Ko je blo konec filma je bla tema. Peš sma šle do pekarnice pa si vzele neke za jest. Cesta do doma je pelala po šumi in je blo pune temno. Pol je neke zružlo pa sma samo letele domu pa se na pune režale.

Petek, 26. 7. 2016

Danes sma šle v toplice s pecikli. Po šumi sma se pripelale do onega nekega paviljona al ke pač je tisto pol pa sma šle po cesti dale. Ko sma prišle do toplic sma kuple karte, pa čakale ludi da se nekam spravijo v oni vrsti. Šle sma na tobogane pa se furale 2 vuri. Pol pa sma še šle skakat iz trojkice. Ko sma se oblekle sma šle žret hodog. BLO JE FUL THE BEST!!!

Sobota, 27. 7. 2016

Te v soboto sma prespale pri Arnušovih. Nejprej sma se furale z rolko, pol pa sma se z šajtergo furale in si nadele koco. Do dveh zjutraj sma špilale monopoli in glejale Moj ata socialistični kulak. Pol pa sma šle spat pa sma se zbudle ob 6ih. Ko sma čakale na kosilu sma si naredle umetne nohte iz patafiksa in dale gor na nohte. TO JE BIL KUL DAN!!

Nuša Arnuš in Martina Farič, 7. b

KO RADIRKA NE RADIRA VEČ

Ko radirka ne radira več,
ko noč ne sveti več
in ko meč je preč.

Zvon zvoni ob polnoči,
a dva kraka sta napaka,
štiri kopita so preveč
in skrb je preč.

Sneg se tali, ko sneži,
poleti morje izhlapi, ko sonca ni,
jeseni drevesa cvetijo in
spomladi listi ovenijo.

Ema Dokl in Nika Cetušić, 5. c

NAROBE SVET

Zunaj je zelo mrzlo, saj
je poletje in to je enako,
kot hiša pod vodo.

S smučmi sem šel na morje,
kjer sem se spustil z gore.
Potem sem še naslikal ribo in
šel na topli čaj.

Nato sem šel še v puščavo,
kjer sem videl kozo in kravo.
Potem sem še pomolzel kravo,
saj sem spil ledeno kavo.

Tejo Firbas, Dan Muršič, 5. c

NONSENSNA PESEM

Notri je poletje,
veni pa zima.
Kje je poletje?
Kje je zima?

Grem ven, pa
je vroče, notri
pa zima.
Kje sem?

Poleti vzamem
pesek, držim pa sneg.
Vzamem sneg,
držim pa led.

Vita Majal, 5. c

Neja Vrhovšek, Viktorija Klinc, Tjaša
Železnik, Maša Strelec, Tiana Hentak, 5. b

VOLK IN ZAVESA

Nekoč, za sedmimi gorami je živel volk, ki je imel doma največjo zaveso na svetu. Toda to ni bila samo največja zavesa na svetu, bila je tudi edina zavesa, ki je znala govoriti. Zavesa pa je tudi znala povedati, kje so kozlički. In povedala je tudi, kdaj so sami doma. Tako je enkrat izvedel, da so kozlički sami doma in je bil namenjen k njim. Imel pa je slabe izkušnje od zadnjič, ko je skoraj utonil. Tokrat je že imel kredo, si pa je še kupil kostum od kože in je šel h kozličkom, ki pa so bili naivni in so mu odprli.

Takrat je volk planil na kozličke in jih dal v vrečo, nato pa je poklical in odletel z njo v Brazilijo in se skril v deževni gozd, saj se je odselil, da ga mama koza ne bi našla. Ko so prispeli k volku domov, je dal volk kozličke

v kletko in zagrel vodo, da bi jih skuhal za večerjo.

Toda zavesa je videla, da ni sedem kozličkov, ampak jih je šest in mu vse povedala. Takrat se je volk zbal, da bo kozliček povedal mami, da je volk odletel s kozlički v deževni gozd.

In res je bilo tako. Kozliček je vse povedal in z mamo odšel na letalo za Brazilijo. In sta hodila, hodila in hodila in končno prišla do volka, ki je ravno spal in zavesa tudi. Toda ko sta prišla noter, sta zbudila zaveso, ta pa volka, ki se je prestrašil, tako zelo, da je pobegnil in skočil v reko Amazonko, kjer so ga ožgale jegulje. Koza in kozliček sta rešila ostale, zaveso pa so predelali v preprogo.

Dan Muršič, 5. c

VOLK IN ČOKOLADA

Nekje za 9 čokoladnimi gozdovi je živel volk, ki je strašno rad jedel čokolado. Za temi gozdovi so tudi tako kot volk živeli čokoladni zajčki, med zajčki je živela velika družina zajčkov, v njej so živeli: mama Zajklja, oče Zajec in sedem malih zajčkov. Volk si jih je strašno želel pojesti, saj so bili čokoladni zajčki najslajša stvar v čokoladnem gozdu.

Nekega dne, ko sta starša odšla na čokoladni ples, so mali zajčki ostali sami doma. To je bilo za volka prav dobro, saj je imel majhne čokoladne zajčke najrajši na svetu. Preden sta starša odšla na ples sta zajčkom naročila, da nikomur ne smejo odpirati vrat, pa četudi jih tako zanima, kdo je pred vrati.

Ko je prišel volk prvič do hiške, je potrkal po vratih in rekel: "Zajčki, odprite, tukaj sva vaša starša!"

A zajčki tega niso verjeli, saj glas tega ni zapel. Nato je volk odšel in si mislil: "Le pazite, vrnem se kmalu!"

Ko je volk naslednjič prišel do hiške, si je roko namazal s čokolado. Zajčki so jo polizali, a ni imela pravega okusa. Nato je volk spet odšel in si mislil: "Brez skrbi, naslednjič mi bo uspelo!" Zdaj so se zajčki odšli igrati in zabavati v hiški. Ko je volk prišel še tretjič, je polizal vrata hiške in naenkrat so se mu vrata zdela boljša od čokoladnih zajčkov, zato je pojedel celo hiško, in ker je bil še vedno lačen, je pojedel še šest zajčkov. Ko sta se starša vrnila, sta bila čisto iz sebe: kje je njuna hiška in kje so njuni zajčki? Nato je s čokoladnega drevesa priskakljal najmanjši zajček in začel pripovedovati, kako je volk pojedel hiško in njegove bratce in sestrice. Starša sta vzela nož in čokoladno lepilo ter odskakljala do čokoladne volčje hiše. Odprla vrata, volku prerezala trebuh, ven pa so skočili njuni zajčki. Volku pa sta zalepila trebuh. Ko se je volk zbudil, se je prelomil, ker v trebuhu ni imel nič.

Lara Kramar in Nika Cetušić, 5. c

VOLK IN ČAROBNA STVAR

Nekoč predavnimi časi je v veselju bil le en sam planet. In tisti planet ni poznal besed. Planet se je imenoval Vlamk. Ta planet je bil čaroben. Tam so živeli samo posebni ljudje. A najbolj poseben je bil volk Čarodej. Le on je znal govoriti. Učil je ljudi, a jim ni in ni šlo. Volk Čarodej je seveda znal tudi čarati, zato se je nekega dne odločil, da bo začaral nekaj prav posebnega. Volk je čaral in čaral in čaral, a začaral je same neuporabne stvari, ki jih na tem planetu že imajo.

Nekega dne mu je končno uspelo in začaral je neko posebno stvar. Imenoval jo je računalnik, ker se je na njem pojavil velik račun. Pisalo je: Sem mali računalnik Filip. Prodajam se za 999 999 evrov. Za to ceno naučim vse ljudi brati, pisati in govoriti. Volk se je zelo ustrašil in hotel to stvar uničiti, a računalnik Filip ga je prosil:

»Prosim te, volk Čarodej, pusti me živeti, saj te lahko vsi ljudje na tem planetu ubijejo, ker že delajo načrt, kako te bodo ubili, ker jih nočeš naučiti govoriti, brati in pisati. Ker je volk bil prijazen, ga ni uničil. Računalnik se mu je zahvalil in spustil ceno na 100 evrov. Volk Čarodej se mu je zahvalil in poklical ljudi, ki so že tekli z noži. Ko so zaslišali, da jih bo volk Čarodej končno naučil govoriti, brati in pisati, so spustili nože in poklekli.

Tako jih je računalnik Filip naučil govoriti, brati in pisati. Izoblikovali so svoj svet in postavili trgovine, stojnice in domove. Tako je nastal planet Zemlja. Volk in računalnik Filip sta postala najboljša prijatelja. Še danes ju lahko vidimo, kako skupaj delata nove izume.

Alja Plohl in Alja Širovnik, 5. c

Kaja Petrovič, 9. b

SKRIVNI DNEVNIK TJANA NOVAKA

PONEDELJEK, 31. 1. 2017

Zjutraj sedim na kavču. Ne da se mi oblačiti, ampak vem, da moram. Najraje bi šel kar spat, kot si to izmislil vsak pametni otrok, čeprav v razredu sem prepoznan in to najbolj pri slovenščini, da nisem neumen. Zakaj mi tako gre slovenščina? Kaj pa vem. Mogoče za to, ker imam mamo, ki je učiteljica slovenščine. Mnogi to trdijo, ampak vem, da ni res. Takšen sem po naravi.

Počasi hodim proti šoli. Upam, da bo dan hitro minil.

TOREK, 1. FEBRUAR

Šolski dan je kot ponavadi in tudi na srečo hitro minil. Doma sem namesto, da bi bral ali pa delal domačo nalogo, gledal televizijo. No, vsaj do takrat, ko ni prišla mama. "Kaj delaš," me vpraša. Rečem, da berem, čeprav ne. Bral sem knjigo za domače branje. Berem dolgo, dokler ne naredim naloge za matematiko. Dan drugače preživim v svoji sobi. Včasih je to najboljša ideja, kako preživeti dan.

SREDA, 2. FEBRUAR

V šoli dobim nemško trojko, se bom kar izrazil po slovensko, dobil sem eno od svojih redkih trojk. V šoli mi sošolec reče, da bi on znal bolje. Napad je najboljša obramba. Rečem, da bo že videl, ko bo vprašan. To je videl že naslednjo uro, ko je pri angleščini dobil dve, ne nemško, ampak slovensko dvojko. Imeli smo blok uro.

Doma sem spet malo poslušal, da bi lahko bilo bolje. Hitro sem prebral knjigo, do konca. Do večera sem pisal domačo nalogo. Nato sem šel spat.

Tjan Novak, 7. a

ZIMA

LJUDJE PO CESTI HITIJO,
V SVOJE TOPLE DOMOVE BEŽIJO.

SNEG JE PRAVA BELA NADLOGA,
TAKO MISLIJO LJUDJE,
TUDI ZA NEKAJ KORAKOV
BREZ AVTA NE GRE.

ZIMA JE LAHKO TUDI LEPA STVAR,
VESELJA, SREČE, LJUBEZNI ČAR.

DREVESA DOBIVAJO LISTE NAZAJ,
TA POMLAD PRAVI BO RAJ.

SNEŽNA ODEJA SVETLIKA SE V
SONCU,
TA LETNI ČAS GRE ZDAJ PROTI
KONCU.

Ela Miklošič in Eva Peklar, 5. a

ZIMA

Zunaj huda zima brije
in pobeli nam polje.
To ta pravo je veselje,
za nas, otroke razigrane.

Mi naredili smo snežaka,
pravega velikega junaka.
Glavo z loncem smo pokrili,
v nos korenček posadili,
gumbe za oči pripeli,
vrat s šalom mu ovili
in v roke metlo zatakneli.

Ko snežaka smo končali,
vsi na sanke smo zdrveli,
se po bregu dol vozili
in veselo kotalili.

Larisa Breznik, 5. a

RADIO MINION

Dober dan!

Tukaj Mirilko Kumarič z radia Minion. Sporočam, da bo v petek nenavadno vreme!

Trava se bo spremenila v sladke bonbone v obliki črvov, z neba bodo padale mesne kroglice s paradiznikovo omako, hiše se bodo spremenile v velike gradove in vsa odvratna zelenjava se bo spremenila v čokoladne banane.

Vidimo se ob 04:00

Lep pozdrav in nasvidenje!

Ema Vidovič, 4. b

PODvodno kraljestvo delfina Kaja

Nekoč je v oceanu živel delfin po imenu Kaj. Živel je velikem podvodnem kraljestvu. Jedel je ribe, ribice in plankton. Kajevo kraljestvo je imelo veliko podvodnih soban. Kaj je imel najraje sobano, v kateri je imel kamene kipce, s katerimi se je igral. Ponavadi se je igral tako dolgo, kot mu je pozelelo srce.

Nekega dne pa mu je eden izmed kipcev padel in se razbil. Kaj je bil zelo, zelo žalosten. Po mnogih dnevih žalovanja je spoznal morsko deklico Marino. Postala sta najboljša in nerazdružljiva prijatelja. Kaj jo je povabil v svoje prelepo podvodno kraljestvo. V podvodnem kraljestvu sta srečno živela do konca svojih dni.

Maja Prevolšek, 4. b

NEVARNOST ZUNAJ

Nekega lepega dne sem šla s svojo sestrično Aljo na sprehod. Šli sva nekam, kjer še nisem bila. Alja je naenkrat zakričala: PAZI!

Še sreča, da sem jo pravi čas slišala. Alja je skočila preko živega blata, jaz pa sem skoraj padla noter, ampak na srečo nisem. Šli sva naprej in padli v globoko luknjo ... šli sva naprej. Našli sva okostnjaka, ki je v kosteh dlani držal pismo, naslovljeno na naju, v katerem je pisalo: PAZITA, POT JE NEVARNA. Na poti sva srečali čarovnico, ki nama je dala čarobni napoj. Potožila nama je, da je zelo osamljena. Postale smo prijateljice.

Sara Vajda, 4. b

V ČAROBNI HIŠI

Nekega lepega dne smo hoteli z družino na morje, ampak nismo mogli. Nismo mogli zato, ker je bila naša hiša uročena. Ko smo stopili v kopalnico, je bila tam spalnica. Najprej nama je bilo z bratom to všeč, ker naslednji dan nisva mogla v šolo, ampak čez nekaj dni nismo imeli več hrane. Spomnili smo se, da picerija PIZZA ŠVICA dostavlja na dom. Ko je raznašalec pic prišel, je odložil pico in se čudil, kakšen je naš dom.

Nato sem se spomnil, da je pa morda naša hiša užaljena in ljubosumna, ker smo jo želeli pustiti doma in se odpraviti na morje. Oče je predlagal, da si doma, v kleti naredimo morje. In res. Na tla smo položili folijo, nasuli pesek in v velik bazen nalili vodo. Tako je hiša dobila svoje morje, pa tudi nas je spustila, da smo se odpravili na zaslužen dopust na Jadransko morje.

Tevž Vargič, 4. b

DEKLICA TIJA NA GRADU

Tija je deklica, majhna princesa, stara osem let in živi na gradu. Njena starša sta mogočna kralj in kraljica. Ko je Tija dopolnila deset let, so imeli zabavo in bogato praznovali.

Na zabavo je prišla tudi hudobna čarovnica in Tijo vzela. Odpeljala jo je v temen gozd, kjer je bila velika jama. Kralj in kraljična sta Tijo iskala povsod, meščani po poljih, gričevjih, hribovjih, mestih in gorah. Ko si je Tija ogledala notranjost jame je mislila, da je z njo konec. Ko je čarovnica pripravila čudni zvarek za pod zob, jo je Tija vprašala, če jo bo ubila. Hudobna čarovnica se je začudila in ji povedala, da jo je pripeljala v jamo zlobe zato, da ji bo pomagala delati hudobije. Po napornem iskanju sta kralj in kraljica le izsledila Tijo. Hotela sta odpeljati malo princesko domov, ko bi hudobna čarovnica spala. Z njima sta prišla tudi močna stražarja, če bi se hudobna večča morda prebudila. Čarovnica se ni prebudila in srečno so prišli domov. Ko je hudobna večča opazila, da Tije ni več v jami zlobe jo je začela iskati v temačnem gozdu. Med iskanjem je padla v globok jarek in od takrat je ni nihče več videl. Tija in njena družina so srečno živeli na gradu do konca svojih dni.

Nia Petek, 4. b

IZGOBLJENI V NAJVEČJEM PRAGOZDU NA SVETU

S prijatelji smo šli v največji pragozd na svetu, v Brazilijo. Na pot sem se odpravil z Jakom, Mihom, s Filipom, Francem in Cofom. Hoteli smo raziskati cel pragozd, vendar do sedaj tega še nikomur ni uspelo, kajti tega ni še nihče preživel. No, in smo šli. Franc je predlagal, da poiščemo velik zaklad na sredini pragozda, ki je v velikanski jami ob velikem jezeru, v katerem živi jamska pošast. Vzeli smo sablje za travo in se odpravili. Navigacija več ni delovala, kompas je zamrznil, zemljevid je bil neuporaben, ker se je strgal na grmovju. Ko smo taval po pragozdu, nas je opazil gepard, ki nas je napadel in bi nas imel za malico, če ga ne bi v tistem trenutku zadela puščica plemena, ki nas je že povabilo v vas, vendar smo spregledali njihov znak, da so ljudožerci. Medtem ko so iskali sestavine, v katerih bi nas skuhal, je uspelo Filipu, da se je rešil in odvezal tudi nas. Odšli smo proti reki, na srečo smo imeli sablje, s katerimi smo sekali grmovje, veje in si naredili splav s katerim smo pobegnili naprej. Prišli smo do jame s pošastjo, ki smo jo pretentali in v jami našli mnooogo zlatnikov. Tako smo srečno živeli naprej in še naprej raziskovali pragozd.

Jan Bor Sabbath, 4. b

SVOBODA

Ko svoboden si,
lahko počneš,
kar srce ti poželi.

Misliš si, da lahko
prekršiš pravila vsa,
a ne zavedaš se,
da tudi svoboda sega do meja.

Ko prekoračiš vse njene meje,
takrat ni več tako dobra.

Takrat se zavedaš,
da svoboda ni več tako dobra,
kot misliš, da je.

Svoboda je res dobra stvar,
a samo takrat,
dokler ne prekoračiš njenih meja.

Matjaž Bezjak, 7. c

SVOBODA

V svobodi lahko počneš,
kar ti srce poželi.
Svoboda ljubi
stvari in ljudi.

A kadar svobodi
zazreš se v oči,
v njej vidiš
neskončne poti.

A včasih svoboda
skriva se ti,
takrat ne veš,
kaj bi.

Svoboda zažari
kot piš
mnogoterih poti,
ki jih več ni.

Lan Pihler, 7. c

SREČA

Sreča je nekaj, kar se vsakemu zgodi,
a ko je ni, življenje tudi prazno ni.
Srečno življenje vedno ne obstaja,
tudi ko se v zraku nahaja.

Sreča vedno ne obstaja,
kajti brez sreče se veliko ne dogaja.
S srečo se vedno kaj začeti da,

tudi kadar te ni doma.

Sreče ne moreš prisiliti, da pride,
sreča pride kar sama,
tudi ko mrak pada.

Nik Zemljak, 7. c

SREČA

Sreča se vidi v očeh,
tam je njen najlepši smeh.

Takšne sreče si želim zdaj jaz,
da bi bil srečen kot takrat.

Takšno srečo si želim imeti jaz,
ko nasmejem se ti v obraz.

Sreča je tvoj nasmeh
z iskrkami v očeh.

Tvoje iskrice v očeh
privabijo moj smeh.

Lara Čabrian in Anja Kolarič, 7. c

SPOMINI

Tisto kar v življenju se zgodi,
vse mine 1, 2, 3.

A še vedno ostanejo spomini
in ko pomisliš na njih, ti ogrejejo srce 1, 2,
3.

Vse te lepe reči: prijatelji,
družina in srečni trenutki
pa še tudi kakšni žalostni,
ampak te je najbolje pozabiti.

Če v življenju se vse zgubi,
edino spomini ostanejo pri tebi.
Nikoli te ne zapustijo,
radi te razveselijo.

Kakor koli že z njimi ravnamo,
V vsakem primeru pridejo in nas spomnijo,
saj so vendar SPOMINI.

Imela Alibegovič in Enja Vidmar, 7. c

Ajda Foltin, 8. b

SMRT

Slišala sem njeno zgodbo,
videla, kako trpi.

V trenutku telefon zveni,
in reče še sedem dni.

Vsa prestrašena zgrudim se na tla,
vsa objokana, ne bi še šla.

Minilo že je sedem dni,

le čakam, da me smrt dobi.

Stoji za mano temna senca,
pogleda me v oči in glasno zakriči.

Nato me smrt dobi
in pogrešana sem za večne dni.

Maja Vinkler in Tia Petek, 7. C

LJUBEZEN

LJUBEZEN JE ZAČARANA BOLEZEN.
KO JO VIDIŠ, IZ TEBE VLEČE BOLEČINE.
NIMA OBRAZA, A VSEENO TOPLINO NA TEBE MEČE.

LJUBEZEN IMA VEČ OSEBNOSTI.
LAHKO JE DRUŽINSKA, BRATSKA,
POZNAME PA TISTO PRAVO,
KI NI NA DALJAVO.

KO JO IMAŠ, JE VSE DOVOLJENO.
LE LAGATI NI DOVOLJENO.
ČE JO SPUSTIŠ IZ TOPLINE SRCA,
JO ZAVRNEŠ IN NAŽENEŠ,
TI BOLEČINO VRAČA NA VEST,
IN NIMAŠ VEČ DOBRE VESTI.
LE ŠE UNIČENO SRCE, PRAZNE OBLJUBE
IN LAŽI.

Vid Papdi, 7. c

KOLO LJUBEZNI

(rap)

Kolo zdaj vozim,
po cesti pa zavozim,
v napačni smeri vozim.
Jo, jo.

Tam zagledam punco,
pogledam jo v oči,
ona se nasmeje
in reče mi hi.

Ona me pa vpraša,
kako mi je ime.
Takoj ji strastno rečem,
da Urban mi je ime.

Zdaj jo vprašam:
»Greva skupaj v kino?«
Ona mi odvrne:
»To bi b`lo pa fino.«
Jo.

Sedaj mi reče,
če jutri bi lahko,
ker danes dela
domačo nalogo.

Takoj ji rečem:
»To možno bi bilo,
ker vate sem zaljubljen
res tako zelo.«

Urban Toš, 7. c

Urša Trop, 6. a

ANGELSKA KRILA

Bo kdaj nehal teči čas?
Ali zamrznil kdaj njegov bo glas?
Tudi zanjo enkrat bo nehal biti,
pred tem ne bo se mogla skriti.

Čas bo čakal na pravi trenutek,
saj njeno življenje je skica, osnutek.
Morda pa jo enkrat ustavil bo čas,
morda ji pokazal bo pravi obraz.

Ni razumela lepote sveta,
ni znala prešteti barv neba,
ni vedela več, kaj bi storila,
in svet podaril ji je angelska krila.

Jana Kuhar, 7. c

ZGODBA NEKEGA GRADU

Nekoč predavnimi časi je živel mlad pogumen fantič, ki je bil zelo navdušen nad arhitekturo in slikarstvom. V gozdu je gradil razne hiške in barikade, poleg tega je imel zelo rad živali. Vsako kresno noč, kadar živali govorijo, je šel v gozd spat. Ponavadi je srečal prijazno lisico. Bila sta najboljša prijatelja. Izumila sta tudi govorico telesa, ki jima je omogočala pogovarjanje tudi, ko ni bila kresna noč.

Neko noč je v eni od svojih hišic našel izgubljeno dekle svojih let. Začela sta pogovor in ni se končal. Kmalu sta zrastle in komaj takrat je fant spoznal, da je dekle kraljična. Oče ji je zapustil zelo veliko graščino, ki je bila last starodavne mumije, ki jo je njen oče zabodel v srce. Fant se je predstavil kot anonimnež, v resnici mu je bilo ime Frederiko, dekletu pa Aleksija.

Poročila sta se in imela veliko otrok. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Jurij Farič, 4. c

ČAROBNA KROGLA

Nekega dne je kraljična Marjetica v začaranem gozdu pod velikim hrastom našla nekakšno kroglo. Najprej ni vedela, da je čarobna. Ko je prišla domov, ni za čarobno kroglo nikomur povedala, ker bi jo vsi hoteli imeti. Čez noč se je kraljična Marjetica zbudila, ker je vedela, da je nekaj narobe. Pogledala je v skrinjo, a tam več ni bilo čarobne krogle. Namesto nje je bila tam ogrlica. Marjetica je ugotovila, da se čarobna krogla lahko spreminja. Ni ji več bilo tako všeč. Šla je k čarovnici Gobici, da ji je pomagala. Najprej se je čarovnice Gobice malo bala, potem pa ji je postalo jasno, da ji lahko zaupa. Gobica ji je povedala, da ta krogla, ki je sedaj ogrlica, ni igračka in da z njo ne more kar tako hoditi naokoli. Za nekaj časa je ogrlica ostala pri čarovnici Gobici. Nihče ni vedel, da ima ta krogla moč, da lahko VSE spremeni v nevidno. Marjetica je, brez dovoljenja čarovnice Gobice, odnesla čarobno ogrlico. Prijela jo je na desni strani, kjer je prej še ni prijela in v tem hipu je Marjetica postala nevidna. Njene prijateljice so jo kar nekaj časa iskale. Niso je našle. Vse so preiskale, male slapove, cvetlično polje, vse kar je bilo blizu in daleč. Marjetica pa je bila ves čas v svoji sobi. Na koncu so jo le našli in rešili začaranega uroka.

Ogrlico pa so skrili v temen gozd.

Alja Horvat, 4. c

VESOLJČEK FELIKS

Vesoljček je zelo prijazen pustolovec, ki so ga nagnali z Vesoljskega planeta. A zdaj raziskuje druge planete s svojo vesoljsko ladjo ...

Vesoljček Feliks je pogledal skozi trikotno okno svoje vesoljske ladje. Razmišljal je o pristanku na Zemlji, ker se je tja pred nekaj leti naselil njegov brat Meliks. Pristal je na dvorišču nekje na Zemlji. Ker je bilo zelo mrzlo, se je izmuznil skozi okno in stopil v hišo. Prestrašil se je, ker se je na postelji nekaj premikalo. Odkril je odejo in našel Zala in Martina. Vsi so se zelo prestrašili. Zala je Feliksa vprašala: »Kdo si, neznani vesoljec?«

Feliks je odgovoril: »Sem Feliks, z daljnega planeta, daleč stran. Kdo sta pa vidva?«

»Midva sva Zala in Martin.«

Tako so se spoznali in postali so dobri prijatelji. Čez čas je Feliks povedal, zakaj je sploh prišel na Zemljo. Potem sta Zala in Martin povedala, da se v tej soseski potika en majhen vesoljec, podoben njemu in mu je ime Meliks. Šli so v kino in tam našli Meliksa. Brata Feliks in Meliks sta bila zelo vesela, ko sta se srečala.

Čez nekaj dni se je njuno potovanje končalo, poslovila sta se od Zale in Martina in jima obljubila, da ju še obiščeta. Feliks je prižgal raketo in z Meliksom sta odletela neznano kam.

Hana Kozel, 4. c

ČISTILO ZA ORGLE

Nedolgo tega sem iz sosedovega stanovanja slišala nekaj nenavadnega. Do moje sobe je prihajal poseben zvok – zvok čudnega glasbila. Tuhtala sem in tuhtala in dognala, da so to orgle. "Orgle?" se je začudila mamica. Ja, res so bile.

Ne uporabljajo jih sicer pogosto in zato se rade zaprašijo. Kako jih očistiti? Ugotovili so, da obstaja posebna metla za čiščenje orgel. Zadnjič, ko sem se vračala iz šole, sem pred njihovimi vrati zagledala veliko škatlo. Verjetno so naročili to orgelsko metlo. Zanimalo me je, kako jo bodo uporabili. Zato sem sosedo poprosila, če si lahko ogledam to posebno čistilno akcijo.

»Seveda,« je odvrnila in že sem bila pri njih. Metla je bila iz več delov in morali so jo sestaviti. Ščetine so bile ogromne in velike kot moja roka. Z metlo so podrezali po orglah, tulcih, tiptkah in dvignil se je ogromen oblak prahu. Zakašljali smo in bili srečni, da so bile orgle spet čiste.

Kaj pa pohištvo v stanovanju? Zavese, preproge? To pa je že druga čistilna akcija.

Vita Smiljan, 4. a

ZMAGA

Otroci imamo po navadi raje sadje kot zelenjavo. Vsaj z mano je tako. Čeprav vem, da je zelenjava zdrava, samo ... Zato ne bi bilo slabo, če bi sadje premagalo zelenjavo in je ne bi bilo več na jedilniku.

Neke noči se je v mojih sanjah vnel boj med sadjem in zelenjavo. Sadje je bilo dobrosrčno. Vodil ga je kapitan Rdeče jabolko. Zelenjava je spadala k hudobnim, nesramnim, zahrbtnim. Njihov vodja je bil poveljnik Brstični ohrovt. Zaradi prevlade so se spopadli. Začeli so se obmetavati s travo. Kapetanu Rdečemu jabolku je srce skoraj padlo v hlače, a ni popustil. Trgal je velike šope trave in jih metal na zelenjavo. Poveljnik Brstični ohrovt pa se je le neumno kotalil in zato ga je hruška pohodila. Brez poveljnika je bila zelenjava čisto zelena in izgubila je bitko. A zame ta zmaga nima nobene koristi. Za kosilo imamo na krožniku še vedno veliko...

Luka Jevtovič, 4. a

OH, TE DOLŽNOSTI

Vsi imamo dolžnosti. Dolžnost je neko opravilo, ki smo ga dolžni opraviti. Teh pa imam jaz kar veliko. Narediti moram domačo nalogo, ubogati starše, učiteljico, pospraviti sobo,... Nekatere od teh so mi celo všeč, druge pa mi niti najmanj ne dišijo. Rad delam domačo nalogo – verjetno je malo takih, poslušam razlago učiteljice – je zelo zanimiva, vrtna opravila – obožujem jih. In tu se konča. Vse ostale dolžnosti pa mi niso najbolj všeč. Pomivanje posode, pospravljanje sobe – zakaj, saj bo jutri isto razmetana.

Sreča, da se naše dolžnost s starostjo spreminjajo. Vendar, če pogledam mamino in očeta se jim tudi, ko odrastem, ne bom mogel izogniti.

Rok Jovanovič, 4. a

L ZGODBA

O črki L še nihče ni napisal zgodbe. Zato jo bom jaz.

Zazvonil je šolski zvonec. Učenci so se skupaj z učiteljico odpravili na sprehod. Med hojo so skakali po travnatih bilkah. Čez nekaj časa so srečali Lenjo Lenivec s svojo tekaško družbo, v roki pa je držala baklo. Mimo je prišla tudi starka s preklom. Otroci so sledili stari gospe. Pripeljala jih je do stare glasbene šole. Tam so igrali na

razne instrumente, tudi na orgle. Potem so se odpravili nazaj proti šoli. Sledila je ura matematike. Učiteljica je prinesla veliko škatlo, v njej pa so bila geometrijska telesa. To so krogla, valj, kvader, kocka in piramida. Po koncu pouka je prišla čistilka z metlo. Ko je pospravila učilnico, je na tleh zagledala še en L, ki je padel iz zgodbe.

Brina Štefančič, 4. a

BABICA

Babica rada nadaljevanke gleda
in takrat v hiši ne sme biti zmeda.

Če slučajno po opravih drvi
in katero zamudi,
si jo na TV nazaj zavrti.

Mogoče bo zdaj špansko spregovorila,
saj za jezike posluh ima
in v tujino se večkrat poda.

Lukas Čeh, 4. a

BABICA

Moja babi klepeta
in se rada z mano igra.
Rada hodi v trgovino
in mi skuha juho fino.
Skrbna zame je zares,
zato vesela sem prav res.

Ona rada se smeji,
včasih res me preseneti,
z mafini me razveseli.

Res družina je toplina,
v kateri sem doma,
v njej se srečno živeti da.

Brez babice bi bilo zame življenje
prazno in pusto.
Moje babice nikomur ne dam,
saj rada jo imam.

Maruša Šeruga, 4. a

MOJA BABI

Moja babica Vlasta,
ki jo imama zelo rada,
vse obvlada
in nikoli
v težave ne pada.

Rada kuha,
najboljše ji gre prav
zelenjavna juha.

Pri njej se močno najemo
in vemo,
da drugič pri njej
bo spet juha, prikuha ali...

Iza Jurgec Bauman, 4. a

Patricija Čeh, 9. c

GOBJA ZGODBA

Nekoč sta sredi bukovega gozda živela dva jurčka, ki jima je bilo ime Jurček in Jure. Skrivala sta se pod listjem in se pogovarjala. Rada sta imela sonce, pa tudi dež. Rasla sta in rasla in upala, da ju noben gobar ne najde. Nekega dne sta si drug za drugega pripravila presenečenje. Le kaj bo? Zgodilo pa se je, da sta oba pripravila enako stvar. K sebi sta namreč povabila vsak svojega polža. Ker pa polža nista dobro prenašala njunih pogovorov, sta se odpravila na njuna klobuka in jih začela grizljati. Jurčka tega nista niti opazila, dokler nista ostala brez klobukov. A je žal bilo prepozno. Polža sta se lotila tudi betov. To nesrečo so opazovale druge gobe: mušnice, lisičke, golobice in od takrat v svoji bližini ne marajo polžev.

Matevž Kostanjevec, 4. a

JABOLČNA ZGODBA

Miha je opazil, da je pod jablano veliko jabolok. Vzel je košaro in jih začel nabirati. Ker jabolko ne pade daleč od drevesa, jih je hitro nabral. Pokazal jih je mami. Ta pa je rekla, v slogi je moč in predlagala, da pripravi jabolčno pito. Miha ve, da brez dela ni jela, zato je hitro začel lupiti jabolka. Mama je medtem pripravila testo. Ko je bila pita pečena, sta na posladek povabila še soseda, saj je v dobri družbi vse slajše.

Nejc Šegula, 4. a

GRDOBINSKA ZGODBA

Nekoč sta v Grdobnem dolu živela gospa Grdoba in gospod Grdobnik. Vsak od njiju je imel svoje dnevno opravilo. Dopoldne je gospa Grdoba začela kuhati kosilo. Sestavljeno je bilo iz juhogrde, grdozrezka, grdkrompirja in grdočrvice solate. Gospod Grdobnik pa je imel čisto drugo opravilo. Bral je iz časopisa Grdodolske novice in gospo Grdobo seznanjal o vseh grdavščinah iz vasi. Po kosilu sta se večkrat odpravila k prijateljem Grdosmehom in res jim ni bil dolgčas. Proti večeru sta večkrat na terasi hiše pila kavogrdo in opazovala sončni zahod.

Iza Jurgec Bauman, 4. a

DRSALSKA ZGODBA

Nekoč sta v Drsalški ulici devet živela drsalec Dirko in drsalka Dirka. Bila sta zelo dobra drsalska prijatelja, saj sta skupaj tekmovala v drsanju. Vsak dan sta bila na drsališču, vadila sta skoke, obrate, salte. A nekega dne je njunega prijateljstva skoraj bilo konec zaradi žličke kakava. Kakava? Tako je bilo. Dirka je povabila Dirka na ledeni kakav, a je po pomoti vsula v mleko žličko pralnega praška. Sprva se je Dirku zdel kakav malo drugačen, a že po nekaj minutah je moral na stranišče. Pa spet na stranišče,... Še isti dan na drsališču je moral še trikrat na stranišče. Kasneje mu je zaupala, kaj se je po pomoti znašlo v kakavu. Oprostil ji je in obljubila mu je, da bo drugič bolj pazljiva.

Maruša Šeruga, 4. a

MOJ PAPAGAJ

Na koncu šolskega leta sem dobila malega modrega papagaja. Takrat smo še ga hranili s posebno hrano za papagaje. Ugotovili smo, da se je izvalil 29. aprila. Ime smo mu dali Blue. Sedaj pri angleščini nikoli ne pozabim, kako se napiše modra. Prvi dan je bil ves prestrašen, saj je razbil vazo. Potem pa je že bil ves igriv. Kupili smo mu veliko igrač in lepo kletko. Sedaj vemo, da njegov bratec, ki ne živi pri nas ampak nekje drugje, že zna zažvižgati pesmico VSE NAJBOLJŠE. Tudi Blue zna žvižgati in veliko pleše. Ko je bil še majhen, smo ga crkljali in takrat se je smešno oglašal oziroma bolj mijavkal. Njegova posebnost je, da gre vedno jest takrat kot mi, da zelo rad spi in se zelo rad kopa. Ne vemo še ali je punčka ali fantek, to bomo izvedeli, ko bo Blue star eno leto. Izpadlo mu je že veliko peres. Zelo, zelo ga imam rada.

Zala Kramberger, 4. b

MIJA IŠČE MURIJA

Nekoč je živela deklica po imenu Mija. Zelo rada je imela muce. Imela je pet muc. Vse so imele imena. Najmlajši je bil Muri, malo starejša Špelca, potem Miša, nato Capi in še Sivko. Najraje so bili v Mijini postelji in se crkljali.

Nekega dne je prišla neka starka, ki je vzela Murija, medtem ko je bila Mija na vrtu, in ni vedela kaj se dogaja v hiši. Ko je Mija zvečer prišla v hišo in dala mucam mleko je ugotovila, da Murija ni nikjer. Sklenila je, da ga bo šla iskat. Naslednje jutro je vzela nahrbtnik vanj dala plastenko vode, žepno svetilko, spalno vrečo in se odpravila na pot.

Sprva je hodila po gozdu. Pot jo je pripeljala do močvirja. Po kamnih, ki so gledali iz vode je komaj odskakljala na drugo stran. Kamor je pogledala je bilo vse poraščeno s trnjem, katerega je s

težavo prečkala. V daljavi je zagledala hišo iz lesa. Šla je do hiše in potrkala na vrata. Odprla ji je starka. Povabila jo je noter. Mija je sumila, da je starka vzela Murijsa. Dobro si je ogledovala hišo, a Murijsa ni videla. Starka ji je skuhala kamilični čaj. Mija ga z veseljem popila, saj je kamilični čaj njen najljubši. Mija je starko vprašala »Kje je stranišče?«. Odgovorila ji je »Za vogalom, desno.«, tako je Mija odšla na stranišče. Ko je odprla vrata je zagledala kletko in v njej Murijsa, katerega se je zelo razveselila. Tiho ga je položila v nahrbtnik in odšla v kuhinjo. Starka je rekla, da gre domov, kajti sonce je že zahajalo.

Ko je Mija stopila iz hiše, se je hitro skrila za debel hrast. Tam je iz nahrbtnika vzela Murijsa in ga močno stisnila, nato je pripravila spalno vrečo v kateri sta prenočila. Zjutraj sta nadaljevala pot domov. Ko sta prišla domov so se ju vse štiri muce prisrčno razveselile in živeli so srečno do konca svojih dni.

Klara Meznarič, 4. b

MOJSTER BORILNIH VEŠČIN

Nekoč je živel lisjaček. Živel je v čisto navadni družini v kraju Rastišče treh rož.

Nekega dne je šel v mesto ljudi. Tam je videl plakat: Išče se najboljši kongfu mojster. Ker ni bral natančno, je spregledal droben tisk. Tam pa je pisalo, da živali ne morejo tekovati in da je ta oglas samo za ljudi.

Bil je trdno odločen, da bo postal mojster borilnih veščin. Zato je začel trenirati. Očka in mamica nista bila ravno navdušena. Zdelo se jima je nevarno. Ampak mali lisjaček, kljub njunemu ugovarjanju ni odstopil od treninga. V gozdu si je naredil telovadnico in je treniral vsak dan. Nekega dne je na gozdni jasi slišal: "Dame in gospodje, barabe vseh vrst, kar pristopite najboljši kongfu mojstri in mojstrice. Danes bomo začeli s prvo preizkušnjo. Videli bomo, kdo je najmočnejši." Lisjaček je še tisti trenutek stekel na jaso do voditelja. Voditelj ga je vprašal ali zna brati. Vsi so se začeli smejati, razen ene deklice. Bilo ji je ime Ajda. Zelo rada je imela živali, sploh pa lisičke. Zato je na glas rekla: "Zakaj pa živali ne bi smele tekovati?" Vsi so se zopet začeli smejati in kričati: "Kako trapasto, saj živali niti govoriti ne znajo". To je lisjačka močno prizadelo. Sodnik se je oglasil in rekel, da so letos v ekipi dovoljene tudi živali. Nato pa so začeli s prvim preizkusom. To je bil preizkus moči. Dvigovati so morali kokosove uteži. Vsi prijavljeni so ga opravili, tudi lisjaček. Drugim preizkus je bil preizkus hitrosti. V določenem času so morali preteči del gozda. Odpadlo je pet oseb, a lisjaček je test opravil. Sledil je zadnji, tretji preizkus. To je bila spretnost. Morali so najti zelo redko rožo. Lisjačku se je ta preizkus zdel najlažji. To rožo je namreč mami lisici podaril za rojstni dan. Stekel je do svojega doma in hitro prinesel rožo do cilja. Ker je prvi prinesel rožo, je postal uradno najboljši kongfu lisjaček v mestu Rastišče treh rož.

Ajda Hajnal, 5. b

HUDA HOBOTNICA

Nekoč – 10 let pred prvo hobotniško vojno – je živel hobotnica po imenu Hobomehurček. Živela je z mamo hobotnico in dvajsetimi kiti, ki so ji bili kot bratje in sestre. Hobomehurček je bila stara že preko 100 let. Pri 100 letih ji je mama ravno zaželela vse najboljše, nato pa so ji čestitali še vsi kiti. Živeli so v globinah morja, v prav posebni hiši iz školjk ...

Nekega dne pa se je zgodilo nekaj nenavadnega. Naenkrat je mega žarek čez streho zvrta velikansko luknjo. To je bil strašni Srkalec iz vesolja. Vase je posrkal tri kite. V trenutku je skočila za njimi mama hobotnica, a je posrkal tudi njo. Hobomehurček in sedemnajst kitov so žalostno gledali za njimi. Nato se je prikazal drugi super Srkalec iz vesolja. Vase je posrkal šestnajst kitov, a Hobomehurčka je pustil. Žalostni kit in Hobomehurček sta tuhtala, kako bi jih rešila. »Ždaj sva samo jaz in ti...«, reče Hobomehurček. »Si pripravljen na vojno s Srkalci?« »Načrt je tak: Ti, kit, se boš pustil, da te posrka super Srkalec. Jaz bom poskrbela, da te ne odnese v vesolje. S priseski se bom prijela Srkalca in ga poskušala potegniti nazaj. Moral bo poklicati še druge na pomoč in potem bom prijela še njih. Povlekla bom vse skupaj nazaj in rešila najino družino«. »Ta načrt lahko izpeljeva s skupnimi močmi. Vendar me je kljub temu malo straaaah.« Takrat pa je priplula še druga posadka Srkalcev. Ti so streljali mreže, ne pa srkali. Hobotnica je prijela celo posadko Srkalcev in jih zavila v njihove mreže. Z lovskimi se je lotila tudi posadke na ladij in jih poslala po širnem morju, da se nikoli več niso vrnil. Tudi načrt sta izvedla tako kot sta si zamislila. Rešila sta celo družino.

Hobomehurček je postala znana lovilka Srkalcev. Če je kdo potreboval pomoč ali načrt, je zaklical Hobo Hobomehurček in že je bila pripravljena pomagati. O njenem pogumu se je hitro širilo po morju in imela je veliko morskih strank. Kljub temu si je vedno vzela čas za svojo družino.

Špela Hajnal, 5. b

ZAČETEK IN KONEC

Živela sta Začetek in Konec. Živela sta v majhni vasi, imenovani Resnica. Tako se je imenovala zaradi tega, ker so vsi meščani govorili resnico.

Nekega lepega dne sta se Začetek in Konec sprla. Prepirala sta se, kateri je boljši. Začetek je dejal, da ga ljudje berejo rajši, ker je kratek. Konec pa je dejal, da je bolj zanimiv.

Tako sta se prepirala in prepirala, dokler ni mimo njiju šel starec. Konec ga je vprašal, kateri od njiju je boljši. Starcu je bil bolj všeč Konec in zato je razburil Začetek.

Po dolgem času prepiranja je mimo njiju prišla deklica. Ko sta jo vprašala, kateri je boljši, je deklici bil bolj všeč Začetek.

Tako so mimo njiju prihajali ljudje in vsakič, ko sta jih vprašala za mnenje, je bil njihov odgovor drugačen.

Na koncu dneva sta bila Začetek in Konec izenačena. Oba preprosto nista hotela biti slabša drug od drugega. Tako sta se prepirala še več dni, več tednov in na koncu en mesec.

Nekega dne pa je prišel turist iz vasi po imenu Obadva. Ko sta ga Začetek in Konec vprašala isto stvar, jima je turist dejal: »Oba sta dobra, ampak ne bosta nikoli boljša drug od drugega.«

Takrat pa sta se začela zavedati, da ima turist prav. Konec je dejal Začetku: »Zdaj pa je tega končno konec!!!«

Kyra Yacoub, 6. c

TRIJSE VOLKCI NA POČITNICAH

(NAROBÉ PRAVLJICA)

Nekoč so živeli trije volkci. Dva nista imela repa, tretjemu pa mu ga je kmet odsekal s sekiro brez držaja. Dva nista imela zob, tretjemu pa so vsi izpadli. Dva sta bila na pol slepa, tretji pa ni skoraj nič videl. In tako so se zmenili, da bodo odšli na zaslužen potep po podeželju.

Med hojo so zaslišali igranje treh kitar. Dve nista delovali, tretja pa je bila brez strun. Pot so nadaljevali do potoka, kjer ni bilo vode. Zato so potok prečkali s plavanjem. Na drugi strani potoka so zavohali tri rejene kokoši. Ko so prišli bližje kmetiji, so zagledali kmetijo brez strehe, brez hleva in brez živali. Naokrog so tekale kokoši. Bile so tako debele kot nogometna žoga. Volkovom so se cedile sline. Potrkali so na vrata pa je prišel kmet. Vprašali so ga, katero kokoško bi imel. Odvrnil jim je, da je reven in da nima nič denarja. Dali so mu dve in plačal je z denarjem, ki ga ni imel. Tako so z eno kokoško pod volčjo pazduho odšli v knjigarno.

Knjigarna je bila brez sten, brez strehe in brez vrat. En sam nič. Potrkali so na vrata, ki jih ni bilo in vstopili noter. Kupili so si tri knjige. Dve knjigi sta bili brez črk, tretja pa brez strani.

Dobila jih je noč. Preživeli so jo zunaj. Zakurili so ogenj, ki sploh ni gorel. Na ognju so si spekli kokoško. Do sitega so se najedli in zaspali ob vročini negorečega ognja.

Naslednji dan so se odpravili nazaj proti domu. Na križišču so se spotaknili ob vejo, ki je sploh ni bilo, in podrli smerokaz do doma. Tako so morali do doma po daljši poti. Prečkati so morali močvirje, ki ni bilo suho in ne mokro. Za preživetje so morali pojesti žabo, ki ni imela okusa. Ponovno so zaslišali igranje kitare, ob isti uri kot prejšnji dan. Tako so vedeli, da so blizu doma.

Ko so prišli domov, so s telefonom, ki ga niso imeli, poklicali svoje sorodnike na obisk in jim pripovedovali o dogodivščini.

Žiga Kelner, 6. c

TRI PRINCESE

(Narobe pravljica)

Nekoč so živele tri princese. Vse so bile lepe razen dveh, ki sta bili grdi in tretje, ki ni bila lepa. Stara sestra ni bila pametna, starejša je bila zabita, najstarejša pa neumna. Bile so revne, a ne bogate. Imele so takšno skrinjo, ki je vedno bila polna. Le 365 dni v letu je bila prazna.

Tri sestre so živele v gradu, ki je imel sedem sten, eno sobano, pohištvo iz papirja, glinene odeje, prozorna vrata, kamnita okna in zastave iz ničesar. Grad je stal v gozdu, ki ni imel dreves.

V nekem mestu v bližini pa so živeli trije principi. Ti so živeli v premajhnem gradu. Imel je namreč samo 1098 soban. Niso bili bogati, a denarja so imeli veliko. Mladi, mlajši in najmlajši so se želeli poročiti, a poroke so sovražili.

Čez devet let so se sestre odpravile na obisk k princem. Ker so se vse ukvarjale s športom, so bile vse zelo lene. Zato niso nikamor šle. Mesto jim ni bilo všeč. Všeč jim je bilo le celo mesto, saj je bilo vso iz zlata. Ugotovile so, da se želijo vladarji mesta poročiti in da so ravno pravšnje za njih. No, tega niso ravno ugotovile same, saj so bile premalo pametne za kaj takšnega. Vseh dvanajst dni, ki so jih preživele doma, so se ves čas vrtele okrog princev. Naslednjega dne pa jih principi niso ogovorili. Rekli so jim, naj odidejo iz mesta, če so kadarkoli bile tukaj. Ker niso lepe, pametne ali bogate. Princese niso odšle, ker niso niti prišle.

Čez tri leta pa se zgodba ni ponovila. V mesto so prišli vladarji sosednjega mesta s svojimi ženami. Te tri žene so bile grde, neumne in revne. Sploh niso bile podobne trem sestram. V njihovo revno mesto pa so prišli samo zato, da se razkazujejo. Želele so imeti tudi njihovo mesto, a ga niso želeli kupiti. Zato ga niso kupile. Mesto so si prilastile. Princese so obupale, saj upanja nikoli niso imele. Zato so se odločile, da raje gredo živeti v sosednjo hišo.

Vsa oblačila, posode in pripomočke, ki jih niso imele, so pospravile v vedno polno skrinjo. Niso želele iti, a so vseeno šle. Na njihovi dolgi poti, ki je trajala le tri velike korake, so srečale nekega fanta, ki je imel zelo posebne zmožnosti. Ime mu je bilo Pametnjakovič, saj je edini znal brati in pisati. Znal pa je tudi čarati. No, vsaj tako so vse tri mislile. Rekel jim je, naj bo vedno polna skrinja prazna. Stvari v njej naj položijo v krog, skrinja pa naj bo v sredini. Vsem trem je bilo seveda to težko razumeti, a so vseeno naredile naročeno.

Ko se je šesterica vračala v njihovo mesto, se je ujela v past. Mladi, mlajši in najmlajši princ ter njihove žene so se spremenile v majhne fižolčke. Ja, težko je bilo verjeti, še posebej neumnim princesam.

Tako so stara, starejša in najstarejša sestra živele v mestu iz zlata. Vedno polna skrinja je res bila vedno polna z zlatom. Na okenskih policah pa so imele šest lončkov. Iz vsakega ni vsako leto vzklikl grah, temveč fižol. Tako so tri princese srečno živele, dokler niso imele novih težav.

Nika Gregorec, 6. c

SEDEM GODCEV

(NAROBÉ PRAVLJICA)

Živelo je sedem godcev. Dva godca sta imela na kitari pretrgane strune, ostalih pet pa kitare ni imelo.

Tista dva godca, ki nista imela strun na kitari, sta na kitaro zelo lepo igrala. Ostalih pet, ki pa kitare ni imelo, pa so igrali še lepše. Vsak jih je rad poslušal, ampak ko so ljudje prišli na njihov nastop, so odšli takoj, ko so godci začeli igrati.

Godci so hodili po ulicah in igrali na svoje kitare. Vsi ljudje na ulicah so jih pozorno poslušali, ampak slišali niso ničesar.

Nato pa so godci prišli do trgovine, ki ni imela ne oken, ne vrat, ne sten, kaj šele strehe. V trgovini so bile kitare, ki niso imele ne ohišja in ne strun. Vseh sedem godcev si je kupilo nove kitare. Za vsako kitaro so dali dvesto evrov, ki ji niso imeli. Nato pa so plačali kitare trgovcu. S svojimi novimi kitarami so godci odšli nazaj domov in igrali še lepše kot prej.

Vsi ljudje na ulicah so jih poslušali še bolj zbrano. Ljudje so občudovali lepo izrezljane kitare godcev in se spraševali, kje so jih dobili. Nato pa je nek človek stopil do godcev in jih

vprašal, kje so dobili tako lepe kitare. Godci pa so mu odgovorili, da so jih kupili na koncu ulice brez stavb v trgovini brez oken, brez vrat, brez sten in brez strehe. V trgovini pa so bile kitare brez ohišja in brez strun. Človek se jim je zahvalil in odšel. Godci pa so z novimi kitarami odšli domov.

Nato pa je sledil njihov slavnostni nastop, za katerega nihče ni vedel. Dvorana je bila polna gledalcev. Nekateri so pozabili priti, nekateri pa niso prišli. Godci so igrali zelo lepo in zelo glasno, ampak slišalo se jih ni niti v prvo vrsto, kaj šele v zadnjo vrsto. Nato pa so se zavese, ki jih ni bilo, zagrmile. Občinstvo, ki ga ni bilo, je začelo glasno ploskati.

Godci so še leta igrali in živeli srečno do konca svojih dni.

Lana Levanič, 3. a

Eva Druzovič, 6. c

DRUŠČINA SKRIVNOSTI

(Narobe pravljica)

Bili so trije dečki. En je bil suh, druga dva pa nista bila debela. Igrali so se na jasi brez trave, z drevesom, ki ga ni bilo, in z ograjo, ki so jo odpeljali. Podajali so si štiri avtomobilčke. Dva brez koles in dva brez ogrodja. Nato so šli v trgovino in en deček je imel s seboj denarnico, ki jo je pozabil doma.

Kupili so si sedem lučk brez sladoleda na njih in čips, ki ga niso mogli kupiti. Po obisku trgovine so šli po cesti, ki je ni bilo. En deček je bil žalosten, druga dva pa nista bila vesela. Vsi so imeli tisti dan oblečene jakne, ki so jih imeli obešene doma. Hodili so v veliko šolo, ki je bila rumene barve in ki je še niso začeli graditi. Šli so v gozd, ki je bil brez dreves. Videli so kup listja, ki ga je pred enim mesecem odpihnil veter. Imeli so prijatelje, ki jih niso poznali. Srečali so se daleč daleč v ničemer.

Znašli so se pri treh poteh. Prve ni bilo, druga je bila nevidna, tretja pa je bila predaleč vstran. Hodili so dalje, še dalje, tako daleč, da ni bilo daljše dolžine. Prišli so do ravne gore, ki je imela enako višino kot gozd.

Hodili so spet leta in leta, a eno leto ni minilo, ostala pa niso začela teči. Vsak od dečkov je imel mobiltel. Prvemu telefon ni delal, drugi ni imel baterije, tretji deček pa si ga ni mogel privoščiti. Nato so šli v umetniško galerijo in slikali na platna, ki jih niso imeli.

Večerilo se je in sonce je vzhajalo. Šli so domov v svoje sobe. Prvi deček je imel sobo brez sten, drugi brez pohištva, tretjemu pa se je pokvarila. Zgodaj zjutraj, ko je sonce zahajalo, so začeli delati domače naloge v svoje zvezke. Prvi zvezek je bil že popisan, drugi je bil premočen in tretji pa ni obstajal, saj si ga deček ni mogel privoščiti. Po domači nalogi so odšli v trgovino brez

denarja. Kupili so si nove avtomobilčke. Eden je bil moder, druga dva pa rdeča, a niso si ji mogli kupiti, ker niso imeli denarja.

Kupili so si tudi kakav. Plačali so ga z denarjem, ki ga niso imeli. Spili so kakav in pravljica je šla baubau.

Vito Habjanec, 1, b

Leonardo Gašparič, 6. c

SPREMENJEN KONEC POVODNEGA MOŽA

Urška in njen preljubi plesalec sta plesala in plesala. Vsi so ju oboževali.

Njen prelepi mladenič ju je prijavil na plesno tekmovanje, ki je sledilo v tem čudovitem nedeljskem večeru. Ura je odbila osem in vsi so se zbrali na plesišču. Odlični plesalci so bili prav vsi, a boljšega plesnega para od Urške in njenega mladeniča ni bilo. Bila sta okronana za kralja in kraljico večernega plesa. Vsi so bili veseli zanju in so jima navdušeno ploskali. Nasmejani so odplesali v noč. Urška zala pa se je zaljubljeno spogledovala s svojim predragim plesalcem, medtem ko sta se sprehajala ob Ljubljani.

Ustavila sta se ob romantični klopci ob mirni reki, ko je kar naenkrat povodni mož povedal Urški, da v resnici prihaja iz kraljestva na dnu Ljubljane in da išče dekle, ki bi z njim vodilo to podvodno kraljestvo. Nežno jo je poljubil in za vedno sta izginila v globine Ljubljane, kjer sta vladala prečudovitemu kraljestvu.

Ana Matič, 8. b

NADALJEVANJE POVODNEGA MOŽA

Urška in povodni mož sta plesaje v valove šumeče planila in Urške videl nobeden ni več.

Povodni mož je prelepo Urško odpeljal v prelepe globine Ljubljane. Tam je namreč živel v prelepem podvodnem kraljestvu. Povodni mož se je poročil z Urško kljub njenemu nasprotovanju. Tako je vsaj on živel srečno, prelepa Urška pa ni bila srečna.

Nekega dne, ko ji je že prekipelo od gospodinskih del, se je odločila pobegniti. Prvi poskus ni bil najbolj uspešen, saj jo je povodni mož dobil že pri vratih. Pri drugem poskusu je prišla že do morskega dvigala, ki je vodilo na površje, ko jo je dobil povodni mož. In kot pravi pregovor, da v tretje gre rado, ji je v tretje le uspelo pobegniti.

Ko je prišla domov, sta se je starša zelo razveselila in za čuda povodni mož ni šel za njo. Prelepa Urška pa je ugotovila, da se prijaznost bolj splača kot pa sebičnost in samovšečnost.

Pia Maruša Pulko, 8. c

NADALJEVANJE POVODNEGA MOŽA

Bila je prelepa nedelja. Godci so igrali, meščani pa plesali. A najlepša je bila Urška.

Bila je zelo izbirčna. Nato pa je srečala zelo lepega moža. Plesala sta tako, kot da bi ju nosil vihar. Izkazalo se je, da je on povodni mož. Priklical je dež in veter ter nato z Urško skočil v reko. Urška je zaradi uroka povodnega moža takoj izgubila zavest.

Zbudila se je in se začela zavedati. Celotna soba okoli nje je bila zelo lepa, tudi za njo. V sobo je vstopil povodni mož, še vedno enako oblečen, ampak s plavutjo namesto nog. Urška se je najprej ustrašila, a jo je pomiril. Povedal ji je, da je v njegovem dvorcu, globoko pod vodno gladino. In če bo poskušala pobegniti, bo izničil urok, ki ji pomaga dihati pod vodo. To tako ali tako ni bilo potrebno, saj je bila do ušes zaljubljena vanj. Rekel ji je, naj se malo odpočije, in odšel, ona pa se je natančneje razgledala po sobi. Stene so bile iz koral, sedeži iz najboljšega blaga. Zaveso so bile iz morske trave, miza iz ene same ogromne školjke in vse to pod vodo. A Urška je domnevala, da če je on povodni mož, mora biti zelo bogat. Odhitela je iz sobe po dolgem kamnitem hodniku, dokler ga ni zagledala v njegovi sobi.

„Kaj je narobe?“ jo je vprašal. „Ta soba,“ je rekla Urška, „je lepa, a lahko bi bila še lepša. Očarljivejšo sobo si želim.“ „Rečeno, storjeno,“ je rekel povodni mož. Ponoči jo je prenesel v drugo sobo. Ko se je zbudila, je zagledala še večjo in lepšo sobo. Stene iz marmorja, miza iz enega kosa bisera, posode iz želvjih oklepov, zaveso iz svile in vse je imelo toliko podrobnosti, da se ni mogla načuditi. A še vedno je nekaj manjkalo. Pohitela je do povodnega moža in se spet potožila, kako je soba nezadostna. Ta je tokrat bil malo nejevoljen, a ne iz finančnih razlogov. Opazil je, da je Urška izbirčna. Začel je graditi lepšo sobo.

Dela so trajala dva tedna. Po vsem povodnem kraljestvu je poslal vpoklic za najboljše arhitekta in prostorske oblikovalce. Vsi so prihiti.

In tako se je nekega Urška zbudila v največji sobi, kar jih je kdaj videla. Postelja je bila ogromna, napolnjena s puhom oblakov, tla iz enega kosa zlata, stene polne oken in slik najboljših umetnikov. Soba so krasili še ogromna miza iz najčistejšega stekla, omara polna nakita in dragih kamnov, knjižni kotiček z najzanimivejšimi zgodbami, lestenec iz diamanta in svetlečih rib za luči ter zvonček za osebje. Zdaj ji je res ugajalo, a je želela preizkusiti svoje meje.

Spet se je pritožila povodnemu možu, a ta se je razhudil, da je izbirčna in preveč kritična ter da ji ni nič prav. Brž jo je odnesel na površje, a ne v Ljubljano, temveč na nek drug konec sveta. Dal ji je uspavalno in jo tam pustil, saj si je mislil, da naj kdo drug prenaša njeno samovšečnost

Matija Berden Strelec, 8. c

SPREMENJEN KONEC POVODNEGA MOŽA

Povodni mož je postal te noči bolj pogumen kot kadarkoli prej. Zavedal se je, da je Urška nečednega obnašanja, a vendar si jo je začel neizmerno želeči.

Njegova močna ljubezen ga je pripravila do tega, da je dobil upanje, da jo lahko spremeni v damo spodobnega obnašanja. Povodni mož je odšel od svoje mize in se napotil naravnost proti Urški. Ni ji rekel niti besede. Zgrabil jo je za roko in jo odpeljal na plesišče. Urška je želela začeti pogovor s svojim novim soplesalcem, saj ji je vzbudil izjemno zanimanje. Ampak povodni mož ni želel govoriti, želel si je samo plesati in uživati v neprecenljivih trenutkih.

Plesala sta tako zelo hitro in strastno, da množica ljudi sploh ni več razločila njunih teles. Urška se je prvič v svojem življenju iskreno zaljubila. S povodnim možem sta se odločila, da pobegneta za zmeraj v drugo deželo.

Katarina Horvat, 8. b

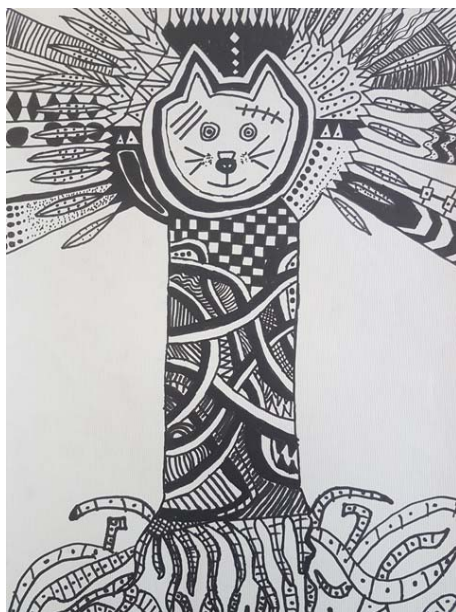
SKRIVNOSTI

Te naše skrivnosti
pa še te modrosti,
koliko jih je!

Vedno znova
same skrivnosti,
nove in nove,
vedno več jih je.

Vedno so tukaj,
še nikamor niso šle,
za vedno bodo ostale,
če želimo ali ne.

Špela Ozvatič, 9. c

Gal Štumperger, 6. a

NE IŠČI ME

Zgodil si se ji in nastavil ji pasti,
ki se jim bilo nemogoče je izogniti.

Zaslepil in predramil njeno si srce,
da začelo hitreje biti in brezglavo ljubiti je.

Z lažmi se dokopal si do njenih najglobljih
se vrvi,
ki jih s prevaro iz nje utrujajoče na plan
privlekel si.

Nenamerna slepota poteze usode opazila ni,
kar ni prebudilo nedolžno izigrane je krvi.

Življenjski števec prinesel je svobodo ji,
nakar mu na novo rojena rekla je: "Ne išči
me!"

Človek napake svoje uvidi,
še le ko misleč zmagoslavno bitko
nepričakovano izgubi.

Bridka mu solza po licu spolzi, ko uvidi,
da poti nazaj k njej več ni.

Manja Dokl, 8. a

OPIS MOJE SESTRICE

Moji sestrici je ime Isabella, piše se Levanič in je stara 7 mesecev in pol. Ima rjave lase, rjave oči in rjave obrvi. Njena glava je okrogla in ima majhen nasek. Ima že štiri zobke. Velika je 74 cm in tehta 10 kg.

Rada se igra s kljukicami in smeji, ko ji z bratcem kaževa norije. Takrat vriska od veselja. Zna že sedeti in se obračati, plaziti pa še ne zna. Rada se kopa v banji. Najraje jo mami obleče v trenerko.

Čeprav je težka, jo rada nosim in umirim, ko je žalostna. Tudi iz posteljice sem jo že vzela, čeprav se mama jezi. Zelo hitro gre spat in se zbujajo ponoči, zato moramo mami pomagati, ker je utrujena.

Zabavno je imeti dojenčka, kot je moja sestra Isabella.

Ko bo malo zrastle in bo znala hoditi, se bo z mano igrala v moji sobi. Zelo rada je pri meni in opazuje luč v obliki rožice in metuljčke na steni. Rada jo imam.

Lana Levanič, 3. a

BESEDA UREDNIKA

Eno kepico mešano, slišimo velikokrat poleti, ko stojimo v vrsti, da bi si naročili sladoled. Takole, mešano, več kepic, obenem in hkrati prihajajo pred vas nove pesmi, zgodbe in dramske miniature. Letos brez poglavij, enot in razdelkov; ena za drugo, ena ob drugi, včasih bolj, včasih vsebinsko manj sorodne. Da bi še bolj uvideli, kolikšno besedno bogastvo imamo na šoli! In kako imenitno so ga, tudi letos, uresničili naši učenci.

Kot urednik in mentor se zahvaljujem vsem, ki so pripomogli k nastanku te literarne sladice. Pa dober tek!

dr. David Bedrač

Nika Gregorec, 6. c

KAZALO

HANS IN DANICA.....	5	KO RADIRKA NE RADIRA VEČ.....	20	OH, TE DOLŽNOSTI.....	35
FRANC IN JANEZ.....	5	NAROBE SVET.....	20	L ZGODBA.....	35
JANKO IN BRANKO.....	4	NONSENSNA PESEM.....	20	BABICA.....	34
KAKO JE NASTALA MAVRICA.....	4	VOLK IN ZAVESA.....	21	MOJA BABI.....	34
JEZERO LJUDSKEGA VRTA.....	5	VOLK IN ČOKOLADA.....	21	BABICA.....	34
PRAVLJICA O PETIH.....		VOLK IN ČAROBNA STVAR.....	22	GOBJA ZGODBA.....	35
METULJIH.....	5	SKRIVNI DNEVNIK TJANA.....		JABOLČNA ZGODBA.....	35
O TREH PIŠČANCIH.....	6	NOVAKA.....	25	GRDOBINSKA ZGODBA.....	35
URŠKA SE MAŠČUJE.....	6	ZIMA.....	24	DRSALSKA ZGODBA.....	36
SONET DRAVI.....	8	ZIMA.....	24	MOJ PAPAGAJ.....	36
PREKRASNA DRAVA.....	8	RADIO MINION.....	24	MIJA IŠČE MURIJA.....	36
DRAVI.....	8	PODVODNO KRALJESTVO.....		MOJSTER BORILNIH VEŠČIN.....	37
JAZ IN MOJ RAZRED.....	8	DELFINA KAJA.....	25	HUDA HOBOTNICA.....	38
MOJA NAJBOLJŠA.....		NEVARNOST ZUNAJ.....	25	ZAČETEK IN KONEC.....	38
PRIJATELJICA.....	9	V ČAROBNI HIŠI.....	25	TRIJE VOLKCI NA.....	
MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ.....	9	DEKLICA TIJA NA GRADU.....	26	POČITNICAH.....	39
V ŠOLI.....	10	IZGUBLJENI V NAJVEČJEM.....		TRI PRINCESE.....	40
PINCETA MARJETA.....	11	PRAGOZDU NA SVETU.....	26	SEDEM GODCEV.....	41
DRAVI.....	11	SVOBODA.....	27	DRUŠČINA SKRIVNOSTI.....	42
PETEK 13.....	12	SVOBODA.....	27	SPREMENJEN KONEC.....	
POŠASTI POD POSTELJO.....	13	SREČA.....	27	POVODNEGA MOŽA.....	43
STRAŠLJIVO.....		SREČA.....	28	NADALJEVANJE.....	
PRESENEČENJE!.....	14	SPOMINI.....	28	POVODNEGA MOŽA.....	43
KARIM.....	14	SMRT.....	29	NADALJEVANJE.....	
BOLEZEN.....	16	LJUBEZEN.....	29	POVODNEGA MOŽA.....	44
POVEJ MI Z ROŽO.....	16	KOLO LJUBEZNI.....	30	SPREMENJEN KONEC.....	
SNEŽINKA.....	18	ANGELSKA KRILA.....	30	POVODNEGA MOŽA.....	45
TOPLO IN MRZLO.....	18	ZGODBA NEKEGA GRADU.....	31	SKRIVNOSTI.....	45
MIŠKA MIMI IŠČE SLUŽBO.....	18	ČAROBNA KROGLA.....	31	NE IŠČI ME.....	46
PIKI.....	19	VESOLJČEK FELIKS.....	32	OPIS MOJE SESTRICE.....	46
SKRIVNI DNEVNIK MARTINE.....		ČISTILLO ZA ORGLE.....	32	BESEDA UREDNIKA.....	47
IN NUŠE.....	19	ZMAGA.....	35	KAZALO.....	48

Uredniški odbor:
dr. David Bedrač, glavni urednik,
lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Barbara Kokol, 8. c

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik
Naklada: 200 izvodov
Marec 2017

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo
učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ
Ljudski vrt Ptuj, 2017